

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

MELİH41

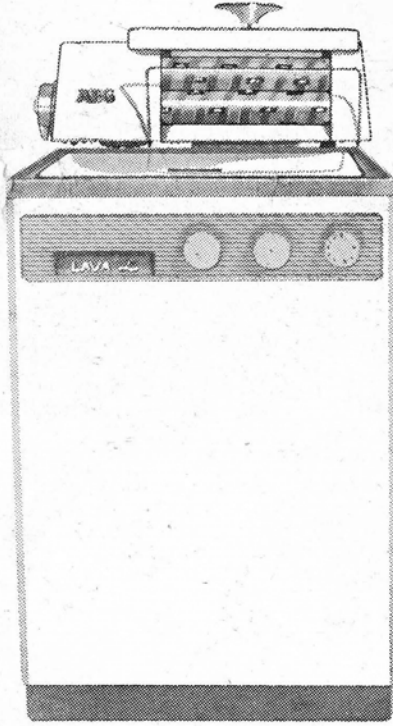
Seçimin yaklaşması gecekondu yapımını hızlandırdı. — Gazeteler —

— Merak etmeyin vatandaşlar, yuvanızı yapıyoruz!..

AEG buzdolaplarını
zevkle kullanan
onbinlerce ailenin dikkatine:

Çamaşır makineniz de AEG olsun, bir derdiniz daha son bulsun!

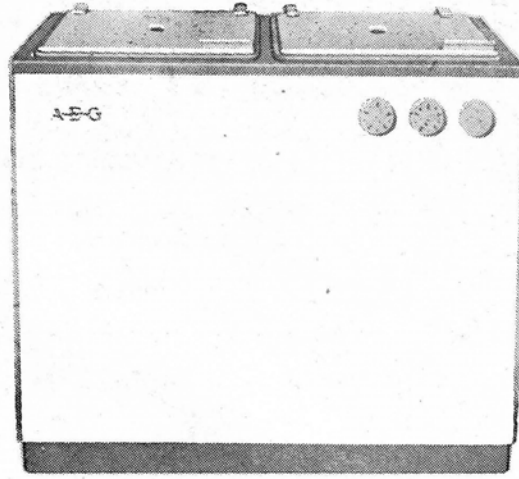

Ve ilk defa bu sene piyasaya çıkarılan
1968 model AEG LAVA L

Tam otomatiktir. Yıkama işi bitince ayar edilen dakikaya göre kendiliğinden durur. Merdaneleri ileri geri hareketli olduğundan çamaşırların sarılması ihtimali katı olarak bertaraf edilmiştir. Ayda 180 lira.

AEG'nin halen piyasada 2 ayrı
model çamaşır makinesi mevcuttur:

Almanya'da bütün markalardan fazla satılan meşhur
AEG LAVALUX
4 dakika içinde bir kazan dolusu çamaşırı yıkar, durular ve kurutarak ütüye hazır hale getirir. Ayda 200 lira.

AEG

altın ayarında
çamaşır makinesi

(Manajans : 885 — 69)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 18 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Nisan 1968

BAŞÖRTÜSÜ, tarihimizde yer alan bir giyim eşyasıdır. Çarşaf ne kadar uzaksa Türk'e başörtüsü o kadar yakındır. Milli Kurtuluş Savaşımızın köylü, kentli, okumuş, cahil, tüm kadınları başörtülü idiler. Kağı arabasında cephaneye taşıyan Türk anası başörtülüydü, kucagında top mermisi taşıyan bacı başörtülüydü, aydın Türk kadını temsil eden Halide Edip hanım başörtülüydü, Atatürk'ün eşi Lâfife hanım başörtülüydü.

Bundan yarım yüzyıl önce, güneş ışığını kafesin ardından gören ve dünyaya peçenin altından bakan Osmanlı kadınığında, başörtüsü toplumun bağrından kopup gelmiş ilerici bayrağı gibiydi.

Bugün kara çarşaf, kadınıma yapışmış siyah bir lekedir elbet. Ama başörtüsü köyden şehire atlamış, kadının günlük hayatına kolaylık olmuştur. Yağmurlu ve soğuk havalarda insanı koruyan, kimi zaman alı güllü basmadan kimi zaman az bulunur ipekliden başörtüsü, namaz zamanı kar gibi tül bent olup büyük annelerin başını da süsler... Paris'ten gelnişi de vardır başörtüsünün; adı eşarp'tır. Ama kökeni nerede olursa olsun, isteyen veya istemeyene bağlıdır başörtüsü... Giyim eşyası bu! İnsana o mu söz geçirecek, insan mı ona hükmedecek- Dileyen geçirir başına, istemeyen çıkarır atar... Güzel havalarda ne gereği var başörtüsünün, kapalı odalarda ne lüzumu var?...

Hele şimdi ilkbahar da geldi. Başının içindeki fikirler gibi saçının her teli özgür olmalı Türk kadınının.. Vatanın dağından bayırından kopup gelen rüzgârlar ağaçların dallarını nasıl okşuyorsa kadının saçlarını öyle ok-

Başörtüsü!

şamalı.. Yağan yağmur toprak anayı nasıl ıslatıyorsa kadının saçını öyle ıslatmalı.. Güneşimizin ışınları denizlerimizin mavi damlacıklarına nasıl vuruyorsa kadının saçına öyle vurmalı.. Tabiat kadar hür ve namuslu olmalı Türk kadınının başı.. Hiç kimse kem gözle bakmamalı ve hiçbir yobaz:

— Başını ört.. emrinin cüretinde sesini çıkarmamalı.

Başörtüsü pratik ve güzel bir giyim eşyasıdır. Ama başörtüsünü yobazlığın kesenkes emri gibi uygulamaya kalktınız mı, artık o bir yeşil bayrak olur memlekette...

Nitekim elli yıl öncesinin ilerici başörtüsü elli yıl sonrasının yobazı elinde savaş bayrağı hal-

ne girmiştir. Softalar sağda solda kadınlarımıza telkin ediyorlar:

— Kadın saçını göstermemeli erkeğe!.. Başörtüsü görünmek ayıptır! Tüm saç ve gerdanı kapayacak biçimde bağlamalı başörtüsünü...

Niçin başörtüsüyle örtünecek kadın? Erkeğin gözlerinden sakınmak için... Oysa Türk kadınının şerefini koruyacak olan Türk erkeğinin bakışlarındaki medeni örtü olmalıdır. Toplum hayatında bu düzeye varmadan «uygar bir millet olduk» diyebilir miyiz?

Başörtüsünü isteyen örter, isteyen örtmez.. Ama başörtüsünü Müslümanlığın vazgeçilmez icabı gibi göstermek yolundaki yobazlar yalan söylemektedirler. Yok-

tur böyle şey İslâm'da!.. Aydın Türk kadını böyle ilkel taassup-tan çoktan sıyrılmıştır. Ama ne yazık ki İslâm Enstitüsünde sınıfta başörtüsüyle oturmak isteyen bir genç kızımız cemiyet içinde mesele olabiliyor. Öğretmenleri haklı olarak bu duruma müsaade etmiyorlar. Ve softalık rüzgârıyla beslenen bir sürü insan kazan kaldırıyor:

— Nasıl olur! Bir müslüman kızın başından kim çıkarabilirmiş başörtüsünü? İnanç özgürlüğü yok mu? Vicdan özgürlüğü yok mu?

Bakın hele!.. Demek ki bir okulda öğretmenlerin karşısına istenilen kılıkla çıkmak feridin özgürlüğü imiş... Bu özgürlüğe göre yarın başka biri başındaki kalpakla, bir öteki sarıkla, bir yanındaki melon şapka ve onun yanındaki kasketle sınıfta öğretmenin karşısına çıkarsa, sırasına oturur defterini açarsa ne diyeceğiz?

Her okulun, kendine göre bir disiplini vardır. Kimse papaz takkesiyle Türkiye'nin Milli Eğitim Bakanlığı lisesine giremez, kasketle sınıfta oturamaz, şalvarla dershane de dolaşamaz. Disiplin olmayan yerde eğitim olmaz. Türkiye Cumhuriyetinin Milli Eğitim Bakanlığı okullarında öğrenciler sınıfta başı açık otururlar. Ne öğretmenlerinden kaçarlarsa, ne arkadaşlarından... Bunun tersini düşünmek Müslümanlık değil sapıklıktır.

Ama işte bu sapıklık, Cumhuriyetin 45'inci yılında gazetelerimizin birinci sayfalarını ve eğitimcilerimizin nicesini kendisiyle uğraştırıyor...

Yazık şu halimize... Anıt Kabir önüne oturup millete ağlasak yeridir.

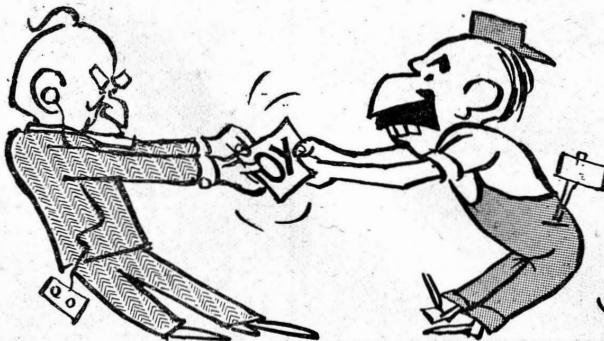
AKBABA

AKBABA GELECEK HAFTA BEŞ Renkli İlâveli Bahar Sayısı

Bütün sevdiğiniz imzalar en güzel yazıları ve karikatürleri ile bu özel sayıda.

1 Mayıs Çarşamba

İnönü, «Seçimlerde C.H.P.'nin en büyük rakibi T.I.P.'dir» dedi.

Yazısız

Seçim hazırlığı

Muzafer İZGÜ

O ufacık kasabanın Belediye Başkanı Abdülfettah Felfeloğlu, cuma namazını kılıp, ellerini havaya açıktan sonra:

— Ey yüce Tanrım, dedi, senden bi tek dileğim var. Benim başkanlık goltuğumu her türlü gazadan, belâdan, afattan, sen görü Yârabim! Hasımın Murtaza'yı sen gah-reyle, sen alteyle yüce Allahım! Biliyon Allahım, benim nahal çalıştığımı sen biliyon. Bu gasabaya üç dene tükân yaptım, otuz dene akasya fidanı dikkim, gasabanın meydanını çamırdan çirkeften gurtardım, yüz metro yolu, cebimden de yüz pangnot harcıyarak daş döşetdim, mahallelere üç dene çeşme, iki dene yalak yaptım, guran gurası aldım, Parti başkanı geldi, helâli hoş ossun tavuk yidirdim, bizim partili mebuslar geldi, gene helâli hoş ossun guzu yidirdim...

Biliyon Allahım, beş vakit namazında, niyazında, heç bi kimsenin kötülüğünü düşünmiyen bi insanım. Şu başkanlığım sırasında maasım-dan gayri, belediyenin kesesinden ikibin lira ya yidim ya yimedim. Murtaza geçse, çok bi daha yir. Belkim beşbin yir, belkim onbin yir! Sen bilin Allahım işde, sen bilin! Sana da ayan beyan, bu gasaba ben-den eyi belediye başkanı bulamaz!.. Sen dualarımı gabul eyle Yârabim!..

Abdülfettah, elini yüzüne sürdü, tesbihini sıvazlayıp cebine koydu, cemaatin ardı sıra dışarıya çıktı. O sırada, cemaatin arasında rakibi Murtaza'yı gördü. Gönlü burkuluverdi birden, ama belli etmedi:

— Ne halsin Murtaza? dedi.
— Eyyiyik eyi!.. Seçim için uğraşı-yok!

— Avucunu yala! Bu millet seç-mesini bilir, sen ne zannediyon bu milleti? Bu millet gendi için çalışacak adamı da bilir, çalışmıyacak adamı da...

Murtaza:
— Hadi oradan sen de, dedi. Gö-receksin bak, bu devre seçimi ben kazanacağım.
— Nirden biliyon?
— Biliyom. Rüyasımı gördüm de ondan biliyom.

Abdülfettah gevrek gevrek güldü:
— Aç tavuk gendini darı ambarın-da zannedermiş, dedi. Galiba gece sırtın açık galmış.

— Ee, göreciyik Abdülfettah, ki-min sırtı açıkda gatacak göreciyik!
— Heç yokarda Allah yok mu?

— Allahı garışdırma gul işlerine, o rayını kullanmıyor. Sen yeryüzün-dekilere bak. Sandıktan çıkabiliyon mu, ona bak!

— Çıkacağız helbet.
Bu kez Murtaza kötü güldü:
— Höh höh höh!.. Bu sefer san-dıktan deel, kenefden bilem çıkamı-yacan.

— Görürük Murtaza görürük.
— Görürük...
Ayrıldılar... Abdülfettah'ın içine bir kurttur düştü.

«Ulan acep bu adam kazanır mıydı? Gazanır da kazanırdı ha. Yok canım, yokarda Allah yok muydu?» Başka bir sevgiyle baktı o gün başkanlık koltuğuna. Tahta koltuğun orasını burasını okşadı:

— Zor be, dinime Allahıma bu goltuğu bırakıp getinesi çok zor, dedi.

Efkârını dağıtmak için bir sigara yaktı, odacıya bir de kahve söyletti:

— Dört dene çeşme be! Bi halı be! Guran gursuna beşyüz lira be! Allah yok mu yokarda Allah? Murtaza ne yapmış? O namaz gilyorsa, ben de gilyom. O oruç duyuyorsa, ben de duyuyom. Zekâtsa veriyorum, fitreyse ha kezâ... Namahreme bakmadık heç... Amma Murtaza bahmiş-tir. Allah bilir, yaşı benim gibi elli-yi geçdi, elân da bakar belkim. Eh, sen bilin Allahım, sen bilin!
Kahveyi getiren odacı:

— Başkan beg, dedi, sizi bi avrat görmek isdiyo.

— Avrat mı, ne hal bi avrat?
— Avrat işde başkanı, gafası var, ayakları var. Hemi de yaban-cıymış.

— Söyle gelsin!
Biraz sonra içeriye çarşafı, ağzı burnu kapalı bir kadın girdi.

Abdülfettah:
— Gel hemşire gel, dedi. Şöüle o-tur hele, neymiş derdin söyle!
Kadın, sandalyenin birine ilişiver-di:

— Abdülfettah efendi, dedi, sizin çok iyi bir insan olduğunuzu söyle-diler. Ben buraların yabancısıyım. Sizin kasabanın bir köyünde akra-balarımız vardı, onların yanına gel-mişti... Kocam Almanya'ya gitti, iki tane çocuğu yüzüştü serdi, beni bu genç yaşında perişan etti.

Bu sırada kadının peçesi yana kaymış, yeşil gözleri, kalın etli du-dakları ortaya çıkmıştı.

— Eee kızım? dedi Abdülfettah ef-endi.

— Köyde akrabalarımı bulama-dım. Onlar da çalışmak için Adana'ya gitmişler. Ben onlardan para al-p da, tekrar memleketime gidecek-tim. Köyde vaziyeti muhtara anlat-tım, hiç oralı bile olmadı. Şimdi çok sıkıntıdayım.

— Ya öyle mi kızım... Çok yazık çok... Namıssızmış gocan.

— Hem de nasıl?
— İnsan böyle genç bi avradını, iki dene çocuğunu nasıl bırakır da geder. Hadi getdin a deyyus, ekme-k paralarını gönderseydin ya!..

— Şu genç yaşında, dedi kadın ve biraz daha açıldı.

Abdülfettah, kadının diri göğüsle-rine bakarak:

— Ya ya!.. dedi... Dedi ama, he-men de başını pencereden yana çe-virdi.

— Dimek sen şimdi bizden para isdiyon?

— Varsa, yol parası kâfi.
Kadın, biraz daha çarşafını aşağı-ya doğru kaydırıldı.

Abdülfettah:
— Bi gazoz içen mi? diye sordu.

— İçerim Abdülfettah efendi.
— Kâzım, bi gazoz! İşde böyle gızım ya, namıssız oluyor bazı er-kekler. Böyle gül gibi avradı bırak-ıp da get!

— Gitti Abdülfettah efendi. Hiç düşünmez mi bu adam? İnsan hiç olmazsa iki yılda bir kere gelir de-gil mi, gideli dört yıl oldu, bırak gelmeyi, ne bir mektup, ne de bir selâm... Aklına gelmez mi acaba, bu da kadındır, gençtir, sıhatlidir...

— Ya ya, genç ya, maşallah eyce-ne de gençmişin ya...

— Şimdi kalksan, bir erkekle ko-nuşsan, hemen kulp takarlar. Kocası-nı boynuzlu etti derler, ama bilmez-ler ki, bu da kadındır, onun da...

Kadın devam etti:

— Vallahi çok geceler uyukun ka-çıyor Abdülfettah efendi. Sağma dö-nüyorum uyku tutmuyor, soluma dönüyorum uyku tutmuyor...

Abdülfettah efendi yutkundu...

Kadın konuşuyordu, konuştukça da Abdülfettah efendinin gözünde kadın değil, bir huri kıızı olup çı-kyordu...

«Amanın ne güzel saçları, ne gö-zel gözleri var bu gızın?»

Hele gazozu içerken, o dudakların büzülüştünü görünce, Abdülfettah ef-endi âdeta kendinden geçti...

Kadın gazozu içtikten sonra:

— Vallahi Abdülfettah efendi, de-di, siz yaşlı başlı bir insansınız di-ye bunları anlattım, yoksa...

— Tabii gızım, tabii... Ağnat ağ-nat, için açılır, guş gibi hafiflen.

Kadın anlattı, Abdülfettah efendi yutkundu. Kadın anlattı, Abdülfet-tah efendi yutkundu. Sonunda ka-dın:

— Akşam olacak nerdeyse, acaba yarın gitsen? dedi.

— Olur gızım olur, yarın get. Ben sana yüz pangnot da veririm.

Kadın kalktı, Abdülfettah efendi-nin elini tuttu. Ne kadar güzel, ne kadar yumuşaktı bu eller...

— Olmaz gızım olmaz!
— Verin öpeyim elerinizi. Sağ olun, varolun!

— Sen de sağol gızım, sen de varol... Valaha bizim gasabada utel yok. İstersen gel seni bizim eve gö-türüyüm bu gece.

— Sağol Abdülfettah efendi. Ver elini bir daha öpeyim! Maşallah, ne de sert ellerin varmış senin böyle. Çok da kuvvetlisindir galiba? Bak-sana şu pazulara!

Abdülfettah efendi, nerdeyse ora-çıga düşüp bayılacaktı...

— Gençliğinde de çok yakışıklı-ymışsın sen!

— Heh heh heh, öyleydik, amma şimdi çapdan düşüktü.

— Gözlerin de güzel.
— Gözlerim mi didin?

— Gözlerin ya... Acaba ben bu ge-ce burada yatamaz mıyım Abdülfet-tah efendi? Gitmeyim evinize, her türlü dedikodudan korkarım da...

— Olur gızım olur, nah bu benim maham odasına bi yatak getirrik, o-lur biter.

— Verin elinizi öpeyim!
Artık kadının el öpmesi Abdülfet-tah efendinin de hoşuna gitmeğe başlamıştı:

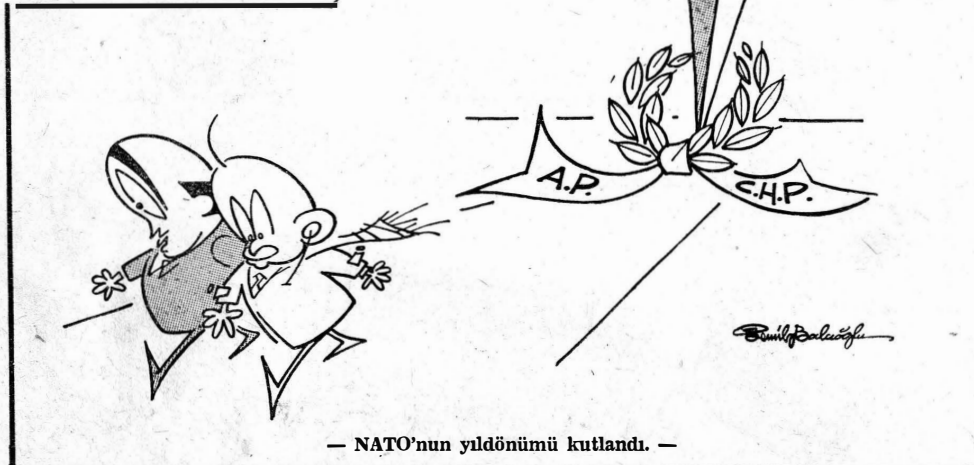
— Op gızım öp, dedi.
— Maşallah, bu bilekler ne böyle Abdülfettah efendi?

Abdülfettah efendi, gevrek gevrek güldü:

— Bileklerim mi didin? Genç iken heç bi kimse bükemezdi bu bilekle-ri. Hoş şimdi de bükemezler ya...

Evden bir yatak getirildi, mesal-den sonra makam odasına odacı ta-rafindan serildi. Kadın:

— Ne olur kapıyı üstümden kilitleyin Abdülfettah efendi, dedi, anah-tar sizde olunca rahat uyurum.

— NATO'nun yıldönümü kutlandı. —

İnönü: «C.H.P.'nin seçim şansı geniş» dedi. — Gazeteler —

— Pekiyi kızım, pekiyi...
— Senin omuzların da çok genişmiş Abdülfettah efendi!

— Omuzların mı?

O gece Abdülfettah efendinin gözüne uyku girmedi. O yana döndü uyuyamadı, bu yana döndü uyuyamadı. Sigara üstüne sigara içti. Sonunda yataktan çıktı, şalvarını giydi, ceketini üstüne geçirdi. Karısı sordu:

— Niryeye gidiyon herif?

— Hele avrat gasabayı gece gözüy-nen bi tefdiş ediyim. Gündüzün gör-mediyini, insan gece daha bi rahat-lıknan görüyor.

— Gazanın bire herif, heç kork-ma gazanın!

— Gazanın dimesi kolay avrat!

Sokağa çıktı, akasyalı yolu boy-dan boya geçti, meydana girdi. İn cin yoktu ortalıkta... Ayaklarını onu belediye binasına doğru çekiyordu. Ne ettiyse olmadı, ayaklarına söz geçiremedi.

— Hele bi de binayı tefdiş ediyim, diyerek, cebindeki yedek anahtarla binanın kapısını açtı. Ayaklarını u-cuna basarak yukarıya çıktı. Odala-rı gezdi. Olur ki bir pencereyi unu-tur açık bırakırlar, çarpar kırılırdı, yazıktı milletin parasına...

Ama ayakları onu makam odasına doğru sürükledi:

— Hele bi de maham odasını tef-diş ediyim, dedi.

Kapının anahtarını çevirdi:

— Uyuymu kızım? dedi.

Yeşil gözlü kadın, pencereden vu-

ran ay ışığının altında yarı çıplak yatıyordu:

— Seni bekliyordum Abdülfettah efendi, diye fıkırdadı.

— Ne, beni mi bekliyordun?

— Seni ya arslanım!

— Amanın gurban olurum ben saa!

— Haydi gel gel!

Abdülfettah efendi yutkuna yutku-na kadının yanına sokuldu:

— Güz, güzel güz, dedi.

— Söyle bi tanem!

— Ah gurban olam ben saa, cü-gerimin içi.

Daha kadına elini uzatmamıştı ki, kapı birdenbire açıldı. El fenerleri odayı gündüz gibi aydınlattı. Belki onbeş-yirmi kişi vardı gelenler. Abdülfettah efendinin rakibi Murtaza da en önderindeydi. Kahkahayla gü-lerek:

— Gördün mü Abdülfettah, dedi, şimdi sen bu yüz garasından sonam, hemi de maham odasında işlenen bu yüz garasından sonam, deel sandık-dan çıkmak, artık kenefden bilem çıkaman. Dutun ula zabdi!

Abdülfettah hiç çıkmadı yataktan. Yorgani tepesinden aşırıldı. Kadın, giyindi, milletin şaşkın bakışları a-rasında kuş gibi uçtu gitti merdi-venlerden. Ve meydana çıktı duran ci-pe bir solukta vardı. İçine atladı.

Soför:

— Aldın mı kız Murtaza'dan beş binini? dedi.

Yeşil gözlü kadın cevap verdi:

— Dünden aldım, sür, durma!

Muzaffer İZGÜ

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Meşe «Konstrüksiyon»

AKSİZ düzenlerin akıllı a-vukatları tarafından ileri sürülen bir ince yutturma-ca vardır. Derler ki:

— İnsanlığın ilerlemesi yolun-da, gerçekleştirilmiş bütün yüce işleri her zaman ve her yerde çoğunluğun sırtından geçinen mutlu azınlıklar başarmışlardır. Eski Yunanistan ahalisinin bü-yük çoğunluğu olan köleler sa-bah akşam dininerek efendileri-ne boş vakit ve rahat hayat sağ-lamasalardı, o felsefe ve sanat güneşi doğabilirdi miydi?

Aslında, geçmişteki toplumiara uygulandığı vakit bu sözde bir gerçek payı yok değildir. Bazı mutlu azınlıklar çoğunluğun ili-ğini emmişlerdir ama, o arada güzel yaşama ustalığının örnek-le-rine katkılarda bulunmuşlar, ye-ni duygu ve zevk üslupları yara-tabilmişlerdir.

Gelgelelim söz konusu iddianın bugün için hiçbir geçerli tarafı yoktur. Çağımızda teknoloji o kadar ilerlemiş ki, toplumlar-da kimsenin ezilip suyunun çık-a-rılmasına hacet kalmadan herke-se yaratıcılık fırsatları sağlanma-sı mümkündür.

Türkiye'de ise bugün iki katlı bir rezalet var. Küçük bir a-zınlık hem çoğunluğun sırtından gerçekten ölçüsüzce geçiniyor. hem de bunu yaparken —yeni üsluplar yaratılabilmek şöyle dur-sun— yaşıntısının her alanında yabancı taklitçiliğine saplanarak ülkemizin bütününi maymunca özentilerin maskaralığına sürük-lüyor.

Büyük şehirlerimizdeki «kibar» çevrelerin insanların yaşayış-la-rına bakın.

Hanımın binlerce ve binler-ce liraya patlayan elbiselerinin kaçında bir Türk giyiniş üslubu yaratma hevesinin izi var?

Bu kimselerin gece hayatları, partileri, kokteylleri falan hangi bakımdan Batı'daki o çeşit eğ-lencelerin silik birer kopyesi ol-maktan öteye gidebilir?

Boğaziçi kıyılarını paylaşan milyonlarımızdan kaç eski ya-lıların nefis çizgilerinden yarar-lanmayı akıl ediyor? Ev diye bir-ner zevksizlik ve görgsüzlük ör-neği yaratmaktan kaç kaçınabi-liyor?

Geçenlerde gazetelerde tam sayfa bir «Satılık Villâ» ilânı çı-ktı. Bilmem ilânı alıcı gözüyle in-celediniz mi?

Bendeniz inceledim Hattâ gi-dip gezdim «villâ» v. Acı acı gül-memek için dudaklarımı ısır-a-rak...

Gördüklerimi bir bir anlatma-

ma Akbaba'nın bütün sayfaları yetmez. Ondan vazgeçeyim de, sadece ilâna birlikte göz gezdi-relim.

Garip bir dil ve imlâ ile anla-tılan özellikler:

Bahçenin ötü «paladiyen» mer-mer döşeli. Geceleri bahçe «plexi-glas» fenerlerle aydınlatılıyor. Ayrıca «alüminyum profilden, be-topen dökümü» kış bahçesi mev-cut. «Enfraru» sistemle ısıtılıp aspiratör ve vantilatörlerle soğu-tulan özel sinema salonunun «fu-ayyesi», «lâvabo dairesi» ve «A-merikan-Barı» var. İçten ve dış-tan otomatik düğmelerle açılıp kapanan garaj kapısı, özel filtre motörlü yüzme havuzu bitişğin-deki «personel evinde» oturan hizmetkârların emeğine ihtiyaç göstermiyor. Formika dolaplı ve türlü marifetli mutfakın «difrizi» de eksik değil.

Üç yatak odasının her biri baş-ka âlem. Birincisi «Provincial» stilde. Her tarafı «Fransız pem-be opalim lâmbalar» ile süslü. İkincisi «Ligure İtalyan» üçün-cüsü ise «Neo-klasik Amerikan stilde». İçinde «dâke komodinler, şifonyer ve baldequin örtülü» karyola var.

Çalışma odası dersenez, «Ré-gence stilde». Telefonları bile «Régence» (Telefonun icadının tarihini düşünürseniz bunlar ger-çekten bulunmaz birer antika!) Çalışma odasında özel içki dola-bından başka, «duvarlarda gizli ve sifreli kasalar» da mevcut.

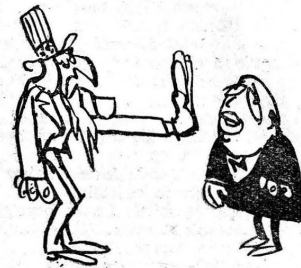
Öteki salonlarda, «antrelerde, merdiven başlarında ve altların-da «altın varak yaldız Louis XV takımlar» mı istersiniz, «İtalyan Louis XV şömineler» mi, «marki-tör» sehpa mı, «Bleu-Blanc» vazolar mı. «Epoque Verni-Martin» vitrinler mi, voksa özel mo-törle tavandan alçaltılıp yüksel-tilebilen avizeler mi...

Belirtildiğine göre iç «dekoras-yon meşe lambri zevki ile» dü-zenlenmiş. Ayrıca üst kattan a-şağına «meşe konstrüksiyon bir merdivenle» inilmekte imiş.

Eşyanın ve çeşitli «kolleksiyon-ların» ballandırılı ballandırılı anlatılışında şu milletlerin sözü geçiyor: Alman, İtalyan, Fransız, Amerikan, Rus, Çin, Japon, İ-ranlı, Danimarkalı, Çekoslovak, Macar...

İlâc için, bir tek kere bile «Türk» vahut «Türkiye» lâfı edil-miyor tam sayfalık ilânda!

Simdi gelin de Türkiye'deki mutlu azınlığın bir milli zümre olduğunu iddia edin bakalım... Vallahi insanı mese konstrüksiyon sopayla döverler.

Amerika, Türkiye'ye karıştı...

Amerika, Vietnam'a karıştı...

Ve Amerika karıştı!

Faruk Beyciğim.

ADNAN VELİ

— Alo!... Neresi orası?
— Fenerbahçe Kulübü...
— Başkan Faruk İlgez beyi rica ediyorum.
— Faruk İlgez ben'im... Buyurun efendim.
— Faruk bey, siz misiniz?
— Evet, ben'im... Siz kimsiniz?
— Ben, Belediye Başkanı Faruk İlgez...
— Oooo Faruk beyciğim!... Nasılsınız bakalım?
— Teşekkür ederim Faruk beyciğim...
— Evvelâ tebriklerimi arz edeyim. İstanbul'a ve İstanbullulara hizmet yolunda yüklendiğiniz görevin yorgunluğu yanında, elbette bir şerefi de vardır. O itibarla, Belediye Başkanlığınızı yüreктen tebrik ederim Faruk beyciğim...
— Ah, çok teşekkür ederim Faruk beyciğim... Ben de sizi tebrik edeyim... Çünkü Fenerbahçe Kulübünün başkanlığını kazanmışsınız.
— Çok teşekkür ederim Faruk beyciğim... Kazandık başkanlık seçimini... Şimdi Fenerbahçe'yi şampiyon yapmanın mücadelesi içindeyiz.
— Fenerbahçe inşallah şampiyon olur Faruk beyciğim...
— Çok teşekkür ederim Faruk beyciğim...
— Siz Belediye'ye ne zaman uğrarsınız acaba Faruk beyciğim?
— Kulübün işlerini yoluna koyayım da, elbette uğrayacağım Faruk beyciğim... Siz kulübe ne zaman gelirsiniz?
— Belediye'nin işlerini yoluna koyar kovmaz, hemen kulübe geleceğim Faruk beyciğim...
— Faruk beyciğim, sizden bir iştirhamım olacak benim.
— Estağfurullah Faruk beyciğim. Buyurun...
— Faruk beyciğim, gazetelerin yazmasına göre, sayın Başbakanımız, siz Belediye Başkanı olur olmaz, hemen İstanbul için 48 milyon lira tahsis etmiş.
— Etti, Faruk beyciğim...
— Bütçenin hangi faslından tahsis etti acaba Faruk beyciğim?
— Bütçenin «Partiden partiliye âtîfet» faslından tahsis etti Faruk beyciğim...
— Peki Faruk beyciğim, duyduğuma göre rahmetli Haşim İşcan'ın teşebbüsleri sonunda bu paranın verilmesi takarrür etmiş imiş. Doğru mu acaba?
— Olabilir Faruk beyciğim... Ancak, benim Belediye Başkanlığına gelişim, paranın verilmesini kolaylaştırmıştır.
— Kabul ediyorum Faruk beyciğim... Şimdi zâtı âlınızden bir şey sormak istiyorum...
— Buyurun Faruk beyciğim.
— «Komsuda süt pişer, kokusu bize düşer» kabilinden, bu 48 milyon liradan Fenerbahçe Kulübüne bir şey düşmeyecek mi Faruk beyciğim?
— Ne gibi Faruk beyciğim?
— Meselâ, Fener Stadının karşı-sından, spor tesislerine giden cad-

denin asfaltlanması gibi Faruk beyciğim...
— Sayın Faruk beyciğim, o kadar-cık bir hizmeti, elbette kendimize vazife sayarız... Gelgelelim, bu 48 milyon liranın harcanacağı yerler bellidir. Sizden bir ricada bulunayım. 2 Haziranda yapılacak Belediye Seçimlerine kadar işinizi sıkacak olursanız, seçimden sonra ben o yolu muhakkak beton asfalt yaptırırım Faruk beyciğim... Malûm ya, şimdiki sıfatım Belediye Başkan Vekillidir. 2 Hazirandan sonra Belediye Başkanı sıfatını alacağım. O tarihten sonra «İstanbul'un Milli İradesi» ile sandıktan çıkınca, işleri yürütmek, benim için çok daha kolay olacak.
— Peki, 2 Haziran seçimlerini kazanabilecek misiniz bakalım, Faruk beyciğim?
— Bundan şüphemiz mi var Faruk beyciğim?
— Seçimin sonucu, şimdiden kestirilemez demek istiyorum Faruk beyciğim.
— Nasıl kestirilemez Faruk beyciğim? İstanbul'da Belediye Başkanlığı için, Halk Partisi İnönü'yü bile aday gösterse, gene seçimi Adalet kazanır Faruk beyciğim.

— Ondan şüphem yok Faruk beyciğim... Adalet Partisi kazanır ama, Adalet Partisinin Başkan adayı siz olabilecek misiniz bakalım?
— Başka kim var Faruk beyciğim?
— Bir kere, doğum doktoru Fahri bey var, Faruk beyciğim...
— Fahri bey, benim gibi popüler bir insan değildir Faruk beyciğim. Kendi kabuğuna çekilmiş bir zattır.
— Aman nasıl olur Faruk beyciğim?... Vaktiyle, namı dillere destan olmamış mıydı?
— Onlar unutuldu bile, Faruk beyciğim... Şimdi benim resmim her gün gazetelerde yer alıyor. İstanbul'a da, şu önümüzdeki kısa süre içinde bazı hizmetlerde bulunabilirim, ortada hiçbir güçlük kalmaz Faruk beyciğim.
— Peki Faruk beyciğim... Bir de Ertuğrul Adalı'dan söz ediyorlar. Onun da Başkan adayı olabilmek için, çok çalıştığı söyleniyor.
— Çalışabilir... Hakkıdır da... Ama, bu çalışmalar, ne derecede bir başarı sağlar? Onun takımı, daha ziyade, İstanbul'daki doğulu yurttaşlardır. Halbuki benim taktığım başka... İlçelerden yoklamayı kazanmak lazım. Bunun için de kesenin ağzını açmak lazım. Ben, yoklamalarda oyunu bana verecek olanlara ikişer bin lira ödemeyi göze aldım. Ertuğrul Adalı bunu yapabilecek mi bakalım?
— Orasını bilemem Faruk beyciğim... Gelgelelim bu işe, kolay para yetiştir mi?
— İyi ama, ben de bunca apartmanları, bunca serveti ne için yaptım Faruk beyciğim? Böyle günde harcamak için... Kaldı ki, İstanbul'da beni yüreктen sevenler de az değil.
— Çok teşekkür ederim Faruk beyciğim... Ben de Belediye Başkanı seçilince, Fenerbahçe'ye neler yapacağımı fiilen göstereceğim.
— Çok çok teşekkür ederim Faruk beyciğim... Geçen gün Başbakan İstanbul'a geldiği zaman, kendisiyle seçimler konusunda, bir konuşma yaptınız mı?
— Türlü çeşitli konularda fikir te-

Bir kaleci, polis oldu. — Gazeteler —

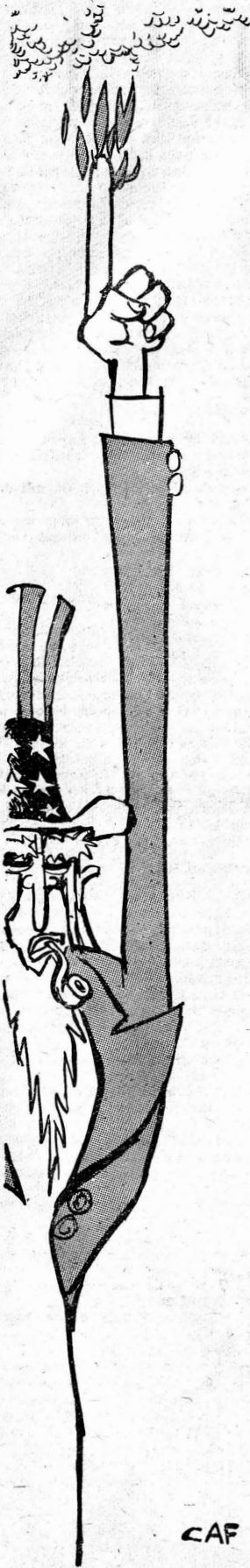
Yazısız

Cafer Zorlu'nun Başarısı

Türkiye Spor Yazarları Derneğinin düzenlediği «Türkiye Spor Yazarları Armağanı» yarışmasında, «Bizim Takım» dan CAFER ZORLU spor karikatürü dalında birincilik kazandı. Değerli karikatüristimiz CAFER ZORLU'yu candan tebrik eder, nice başarılar dileriz.

atısında bulunduk Faruk beyciğim. Başbakan beyfendi, bir mesele hakkında anket yapıyormuş da, birçok partililere sorduğu gibi, bana da bazı şeyler sordu.
— Ne gibi şeyler sordu Faruk beyciğim?
— Bir hocaya verilecek altın maddanın kaç ayar olması gerektiğini bana sordu, Faruk beyciğim...
— Siz ne cevap verdiniz Faruk beyciğim?
— Partimizin istikbalı, bu maddanın ayarına bağlı olduğu için, bu konuda çok hassas davranmalıyız ve ayarı 24'ten aşağı katien düşürmemeliyiz, diye cevap verdim Faruk beyciğim...
— Çok doğru söylemişsiniz Faruk beyciğim... Siz âdeta, Belediye Başkanı olarak yaratılmışsınız.
— Teşekkür ederim iltifatınıza. Siz de âdeta Fenerbahçe Başkanı olarak yaratılmışsınız Faruk beyciğim...
— Sağ olun Faruk beyciğim... İltifatınız beni minnettar etti.
— Gerçeği söylüyorum Faruk beyciğim. Belediye'ye teşrif edin de, şöyle oturup rahat rahat konuşalım Faruk beyciğim.
— İlk fırsatta elbet gelirim Faruk beyciğim... Ama sizi de kulüpte muhakkak bekliyoruz.
— Ben de ilk fırsatta gelirim Faruk beyciğim.
— Şeref verirsiniz Faruk beyciğim...
— Faruk beyciğim!...
— Buyurun Faruk beyciğim...
— Görüşlerimizde tam bir beraberlik bulunduğunu görmekten memnun oldum Faruk beyciğim.
— Buna ben de sevindim Faruk beyciğim...
— Görüşelim Faruk beyciğim...
— Tabii görüşelim Faruk beyciğim...
— Sizi telefonda fazla rahatsız etmiyeyim Faruk beyciğim.
— Estağfurullah Faruk beyciğim.
— Haydi, şimdilik Allahla marla-dık Faruk beyciğim...
— Güle güle... Hürmetler ederim Faruk beyciğim...

Amerikan parmağı!

7 gün

PAZARTESİ

Dördüncü bomba!

Kimi, «Nisan bir» dedi. Kimi, «Siyasi manevra» diye niteledi ve Amerika yüzünün ağı ile asrın dördüncü büyük bombasını da başarıyla denedi. Bunları, keşif tarihlerine göre şöyle sıralayabiliriz:

Atom bombası...

Hidrojen bombası...

Kobalt bombası...

Ve Johnson'un Başkanlıktan çekileceğini açıklaması!

SALI

Yapılır ama...

Belediye Hastanesinde başarıyla gerçekleştirilen insandan insana böbrek nakline rağmen hâlâ, «Bizde organ nakli yapılabilir mi, yapılamaz mı» tartışması devam ediyor. Doktorlarımızın bir kısmı, «Bu bir cinayettir, sorumlular hakkında derhal soruşturma açılmalıdır» diye feryat ederken, bir kısmı da, «İstersek Türkiye'de kalb nakli bile yapabiliriz» diyor.

Onlar münakaşalarını sürdürürken, böbrek ameliyatı geçiren hastanın sağlık durumunu yakından izleyen gazetelerimiz de, şu haberi veriyor: «Tahsisat bittiği için hastaya yedirilen pilici, başhemşire kendi parası ile aldı.»

Haydi bakalım, hep beraber düşünüp karar verelim. Tartışan gruplardan hangisi haklı? «Bizde de organ nakli yapılabilir» diyenler mi, yoksa karşı tezi ileri sürenler mi?

Biz, ikincisinden yanayız. Bak-sanıza bir böbrek değişti, koskoca Belediye Hastanesinin tahsisatı bitti. Ya boş bulunup da kalb nakline kalkışılseydi?... Her halde şöyle bir haber okurduk gazetelerde: «Bütçesinde metelik kalmayan Sağlık Bakanlığı, borç almak için Dünya Sağlık Teşkilatına müracaat etti!»

ÇARŞAMBA

İnsan denen meçhul

«Sulh için asker» dediler, yüzbinlerce askeri Vietnam'a gönderdiler.

«Sulh için silah» dediler, ikiye bölünen Vietnam'ı cephaneliğe çevirdiler.

«Sulh için savaş» dediler, Vietkong'un üstüne yüzbinlerce ton bomba indirdiler.

Oysa, Başkan Johnson'un bir kaç damla gözyaşı ile sulhu temin ettiler!

PERŞEMBE

Ortada kalanlar

Bir fotoğraf, bir haber... Olayın önemli bir yönü yok. Şimdiye dek benzerini pek çok gördüğümüz olaylardan biri. Ana le baba Emniyette buluşunca, zavalı yavrular ortada kalmışlar.

Peki büyükler neden Emniyete alınmış? Polis kayıtlarına göre

baba huysuz, ana hırsız! Hiç suçları yokken gazete sayfalarına geçen yavrular ise, doğuştan bahtsız!

CUMA

Neden kurulur?

Y.T.P. Senato seçimlerine katılmıyor.

Oysa seçimlere katılıp, Parlamente'ye temsilci sokabilmek için kurulur bir parti.

G.P. teşkilatı olmayan illerde seçimlere katılmıyor.

Oysa önce teşkilat işini halleder bir parti.

B.P. seçimlere katılmıyor.

İnsanın, «Peki kuzum, madem seçimlere katılmıyacaksınız, ne diye parti kurarsınız?» diye soracağı geliyor ama, alacağı cevaptan korkuyor.

Ya, «Seçim için değil birader, geçim için...» derlerse?...

CUMARTESİ

Bir kurşunun marifeti

Kennedy öldürüldü, dünya barışı tehlikeye girdi.

Zenci lider Luther King öldürüldü. Amerika birbirine girdi!

Şehirler yanıyor, insanlar ölüyor, binalar çöküyor. Düşmanın bile Amerika'ya yapamıyacağı bu zarar, Amerika'lı bir beyaz attığı tek kurşunla nasıl da beceriyor!

Yapışık kardeşler

M. P.'ye giren Elmalı, Bölükbaşı'nın yardımcılığına getirilmiş.

Din ile devlet işleri, son zamanlarda iyice kaynaşmıştı birbirine. Elmalı'nın M.P. Genel Başkan Yardımcılığına getirilmesi, bu sıkı fıkılığın son belgesi.

Mesleğinde ilerlemek isteyen din adamı siyasi partiye giriyor, mesleğinde sıvrılmak isteyen politikacı, cami kapılarında tekbir getiriyor!

PAZAR

Yerli nakil

«100 bin lira değerinde sahte beşyüzlük bulundu.»

«Esrar diye kına satmaya kalkışan bir sahtekâr tutuldu.»

«Kaçak mal diye etiketini değiştirdikleri yerli malını yüksek fiatla satmaya çalışan bir sebeker tutuldu.»

Emek verilen her iş mübarektir derler. Ne yapalım, elâlemin başarısı fizikte, kimyada, fende; bizimkisi «Sahte» de...

Pek emek de istemez

«Seçim sloganımız refah olacaktır» diyen G.P. sözcüsü, memleket refahı için çalışacaklarını vadetmiş.

Başaramamaları için bir sebep yok ki. Onlar üç harflik «Ref» hecesini gerçekleştirsinler yeter. Geri kalan «Ah»ı, nasıl olsa millet yıllardır çekiyor!

«Ref» onlardan, «Ah» bizden; artık patlatır refahımızdan!

Amerika'nın yeni gökdelenleri!

2 Nisan 1968

Bir yandan Başkan Johnson'un gelecek seçimlere adaylığını koyma-
yacağını açıklaması, öte yandan içi-
mizdeki aşırı solcuların NATO'ya a-
çıkça cephe alması, bunların yanı
sıra Paşamızın, Haziran seçimlerine
yine «Ortanın solu» sloganı ile katı-
lacığını açıklaması ithalâtı baltala-
dı, ihracatı baltaladı, anlayacağı-
nız bir gün içinde memleket ekono-
misini felce uğrattı! Beş iş yerimi-
zin yirmidört saatlik bilançosu: Sif-
tah voki!

Eşim:

— Kazanmak isteyen insan parti
toplantılarını değil, ticari gelişmele-
ri izler, diye başının etini yiyor.

Kadın milleti bu... Meselelerin de-
rinliğine inebilir mi? Yahu milli ka-
derimizi tayin edecek seçimler ge-
lip çatmış, Amerika Vietnam'daki
savaşı yavaşlatmış, üye devletler
NATO'nun geleceğini görüşmeye
başlamış; millet elindeki avucunda-
ki üç kuruşu saklamış, bu gelişme-
lerden ürken büyük sermaye her ih-
timale karşı pusuya yatmış. Bu
şartlar altında iş yerinde yatsan ne
değişir?

İl Genel Kurulunda da söylediğim
gibi, bütün suç maalesef Paşamız-
da! Paşa, politikadan çekilmezse ne
piyasa hareketlenir, ne de C.H.P.
bir daha iktidar yüzü görür! Yarı-
ki toplantıda madde madde açıkla-
yacağın fikirlerimi. Yeter bel! Se-
çimde kaybet, ticarete kaybet, peki
ne olacak bizim sonumuz?

3 Nisan 1968

Çoğunluğun fikirlerime karşı ol-
malarına rağmen ne boyun eğdim,
ne bel kırdım. İmâ yollu tehditlere
bile aldırmadan, düşüncelerimi kah-
ramanca savdum:

— Bu gidiş hatalıdır arkadaşlar,
dedim. «Ortanın solu, kurtuluş yo-
lu» diye bağırarak seçim kazanıl-
maz.

Başkan yardımcısı:

— Parti politikasını, Genel Kurul
tesbit eder, yetkilerimizin dışına çık-
mayalım, diye bağırılmaz mı?

Beynim attı:

— Aksaklığın yukardan geldiğini
ben de biliyorum, dedim. Bu yüz-
den de, partinin felâketine sebep o-
lan kişileri, istifaya dâvet ediyor-
rum!

Nedense bir anda ortaklık karıştı,
iskemleler uçtu, bazı arkadaşları-
mız:

— Yahu ayıptır yapmayın, bu o-
lay gazetelere geçerse, partimiz için
hiç de iyi olmaz, diye bağıştı da,
yatıştı sinirler.

— Meseleleri serin kanlılıkla tat-
tışalım arkadaşlar, dedim. Bir za-
manlar «Toprak reformu» dedik, bu
uğurda bir seçim kaybettik. Petrol
konusunu dilimize doladık, acı bir
yenilgiye uğradık! «Ortanın solu»
dedik, seçimlere daha bir yıl var-
ken 58 seçmen değil, 58 milletvekili
birden kaybettik. Rakiplerimizin

taktikini uygulamazsak, seçim kaza-
nılmaz arkadaşlar.

Sonuca varmadan dağıldık. Yarın-
dan tezi yok, istifamı basacağım!
Memleket bizden hizmet beklerken,
millet bizim iktidara gelmemizi is-
terken bir milli görevden kaçmak
için seçim kaybetmenin yollarını a-
rayan bir partide daha fazla dura-
mam.

4 Nisan 1968

İl Genel Kurulunda söylediklerimi
Paşamız duymuş. Tabii diğer arka-
daşlar gibi onun da etekleri tutuş-
muş. Elbet tutuşur. Beni kaybet-
mek, teşkilâtı kendi kendini feshet-
mesi demek olacağına göre, hangi
aklı başında kişi kayın böylesine
göz yumabilir? Beni ikna etmesi i-
çin eski mebuslardan birini görevlen-
dirmiş Paşa. Ögle yemeğini birlikte
yedik. Şuradan buradan uzun uzun
konuştuk. Konuşmalardan anlaşıl-
dığına göre, hakkımda yanlış bilgi ve-
rilmiş Paşaya. Sanki ben sosyal re-
formlardan yana değilmişim de, üm-
metçi imişim de, kendi çıkarlarımın
korunmasından başka düşüncem
yokmuş da... Bir sürü ipe sapa gel-
mez lâkırdı...

Yaptığımız konuşmayla, hakkım-
daki iddiaları bir bir çürüttüm. Çabucak
kaynaşverdik birbirimize. Ayrılırken, parti tarafından memle-
ket hizmetiyle ilgili bir görev veril-
diği takdirde kabul edip etmeyeceği-
mi sordu.

— Valla, dedim, esasen kırınglığım
buradan doğuyor ya. Yıllar yılı par-
tim için canımı dişime takıp çırpı-
yım, ön seçimler yaklaşırken Genel
Merkez tarafından unutuluyum... Bu-
nu hazmedemiyorum işte!

Bir sürü vaadden sonra ayrıldık.
Düşündüm kendi kendime... Kur-
naz insan şu Paşa... Parti bütünlü-
ğünü korumasını biliyor. Bu tutu-
mu da vatanını milletini, partisinden
çok daha fazla sevdiğini gösteriyor.
Zaten aksini kim iddia edebilir? Para
desek, paraya ihtiyacı yok. Ün desek,
ünü dünyanın en ünlü kişisinden çok.
Hele ilerici fikirleri... Evet evet... Ortanın solu
kur taracaktır vatan! Ortanın solu, top-
yekûn kalkınmanın biricik yolu!

6 Nisan 1968

Aradan iki gün geçti, gerek Genel
Merkezle yapılan temaslardan, gerekse
şahsen yaptığım telefon konu-
şmalarından adaylığımı ilgili en
küçük bir ipucu elde edemedim. Ki-
min ne dediği, ne yaptığı bilinme-
yen böyle bir partide durulmaz azı-
zım! Hayır hayır... Bizimkilerin dav-
ranışları da, konuşmaları da kırıcı
oluyor. Gönül almasını bilmeyen bu
insanların seçim almaları mümkün
mü? Son gittiği ilde bir konuşma
yapan Genel Sekreter, «A dan Z ye
kadar bu düzen değişecektir» de-
miş. Bir de aynı ilde konuşan rakip-
lerimizin tutumuna bakalım. Adam
besmeleyle başlamış sözlerine, «A-
min» le bitirmiş. Politikacının akıllı-
sı böyle yapar işte. Haydi eyvallah
öyleyse... Paşa bile gelse, artık beni
tutamaz!

7 Nisan 1968

Bir arkadaşım aracılığı ile G.P.
Başkan Yardımcısıyla tanıştım. Kibar
ve samimi bir adam. Öteden beri
çalışmalarımın hayranı imiş. Birlikte
çalışmayı teklif etti:

— Bulduğunuz teşkilâtı dağıt-
mayı başarırırsanız sizi aday göste-
rir, kazanmanızı da sağlarız, dedi.

Politikalarını bildiğim ve benimse-
diğim için, kaynaşmakta güçlük çek-
miyecektim. Nihayet sağıcı ile konu-
şurken besmele çekeceksin, solcu-
sıyla konuşurken, «Sosyal adaleti
olmayan yerde insan haklarından
dan bahsedilemez» diyeceksin, nur-
cusuyla konuşurken Said-i Nursi'yi
öveceksin, o kadar. Arkadaşlarla ko-
nuşup, kararımı bildirmek için za-
man istedim, onu da verdi.

Nabza göre şerbet vermesini bil-
meyen bir kimse, «Politikacıym» di-
yemez. Politikacı olmayan kimse,
yapacağı konuşmalarla halkı etkile-
yemez. Halkı etkilemesini bilmeyen
kimse de, memleket kalkınmasını
sağlayacak bir çaba gösteremez!

8 Nisan 1968

Kafa dengi arkadaşlarla konu-
şmak için partiye gittiğimde, Genel
Merkezden telefonla arandığımı öğ-

rendim. Demek bizim adaylık me-
selesi oldu sayılırdı. Sonucu bekle-
meden G.P.'lilerle görüştüğümünden,
kendi kendime bir utanç duydum.
Teşkilâtı dağıtmaya başarırırsam, a-
day gösterip seçimde kazanmamı
sağlayacaklar mı? Hıh! Partimiz bu
gibi kimselerin sakat davranışları
yüzünden bu hale düşmedi mi zaten!
Sen tut köklü reformlar partisini bırak,
parayı kim verirse onun düdü-
ğünü çalmaya kalk! Bir besmele, bir
âminle kalkınan ülke, dünyanın ne-
resinde görülmüştür? Vatanımızı
seviyorsak, elbette ortanın solunda
olacağız. Elbette ağanın toprağını al-
ıp, topraksız köylüye dağıtacağız.
Elbette gelir dağılımındaki denge-
sizliği kaldıracacağız. Ama istismarcı-
ların telkinleriyle partimize oy ver-
miyecekmiş halk... Bu seçimleri de
kaybedecekmişiz. Kaderde seçim
kaybetmek varsa, erkekçe kaybede-
ceğiz. Fakat memleket yararına ol-
mayan konuşmalarla oy avcılığına
çıkma asla tenezzül etmeyeceğiz!

9 Nisan 1968

Uzun uğraşmalardan sonra Genel
Merkezle görüşmeyi başardım. Te-
lefonla çıkan kişi:

— Zahmet ettiniz, pek önemli de-
ğildi, dedi.

Duvarlara asılacak propaganda a-
fişleri hakkında bazı talimat vere-
ceklermiş meğer.

— Peki, bizim adaylık meselesi
neye bağlandı acaba? diye sordum,
adaylığımın konulacağını benden
öğrendim adam.

Yeryüzünde unutulmak kadar acı
bir şey olmadığını işte o an anladım.
Kalbin vatana hizmet ateşiyle
yanıyormuş, milletin refahını düşün-
mekten geceleri uyku kaçırıyormuş,
kime ne? Sen tetikte beklerken, o-
nun bunun adamına önem verirler.
Yok azızın yok... Bu partide durul-
maz! Zaten istifa edecektim. Kalk
sahipli bir toprağı al, toprağı yok
diye ona bima dağıt. Bu davranış
demokrasiyle, ticaret ahlâkı ile, mül-
kiyet hakkı ile nasıl bağdaşır? Bu
partiden istifa ediyorum!

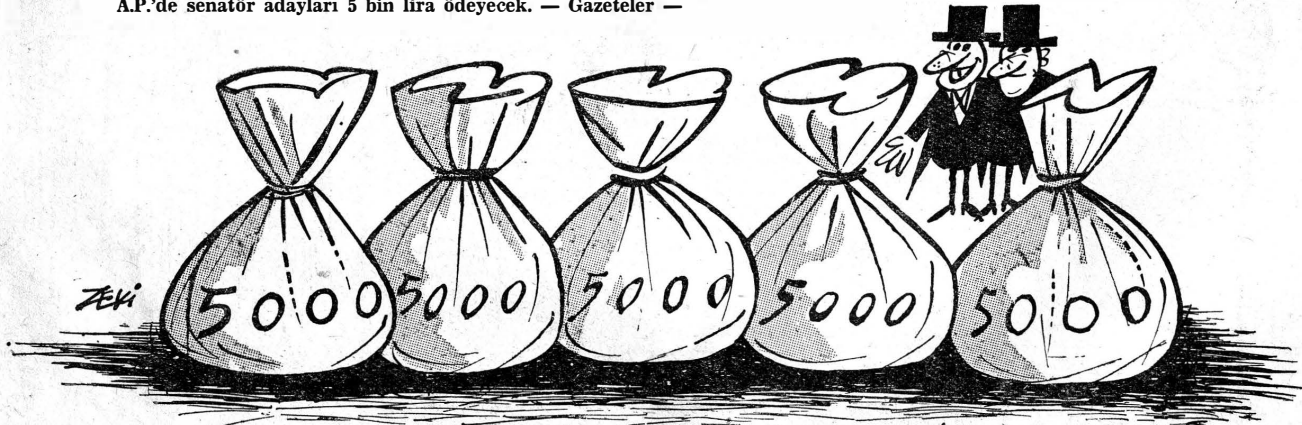
10 Nisan 1968

Haklı davranışımı tebrik için ge-
len diğer partilerdeki arkadaşları-
mın hücumundan kurtulup da, şö-
le bir saatlik dinlenme imkânı bul-
amadım. Çoğu birleşerek yeni bir
parti kurmamızı teklif ediyor. Doğ-
rusu ya, politika benim gibi tükür-
düğünü yalamayan mert insanların
harcı değil. Gözümü kırpmadan tek-
lifleri reddettim.

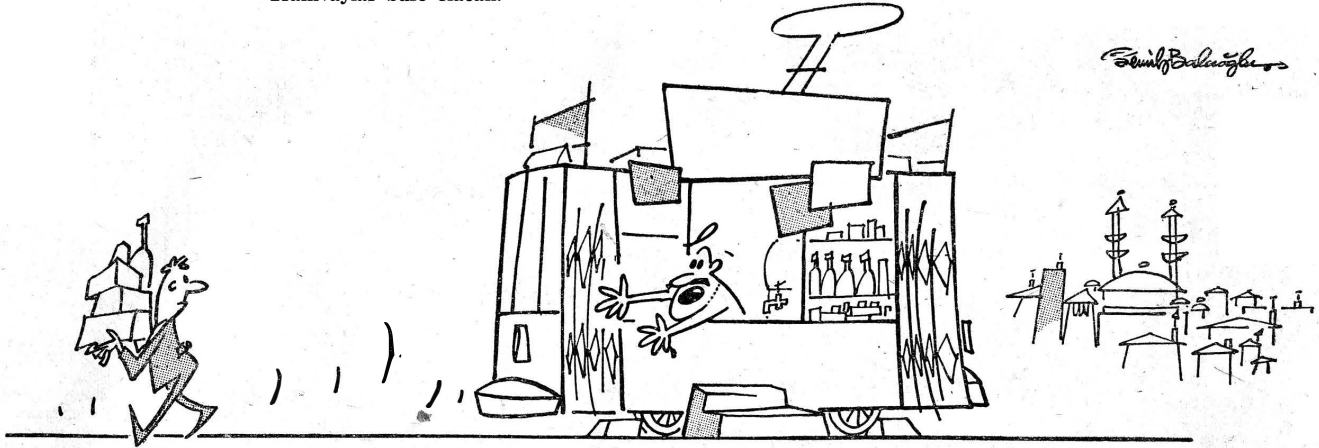
— Neden? dediler. Seni lider ya-
parız, dediler.

Yeni kurulacak bir parti, Haziran
seçimlerine giremez. Oysa ben, se-
çime katılmaya hak kazanmış bir
partide, eski partime karşı savaş
bayrağını açarak, bütün kirli çama-
şırları ortaya dökmek istiyordum.

A.P.'de senatör adayları 5 bin lira ödeyecek. — Gazeteler —

— İşte bizim partinin senatör adayları!..

Müşteri — O kadar para yeter, paso dedik ya!...

MESLEK SAHİPLERİ

POLİTİKACILAR

Araştırdınız mı hiç vatandaşın derdi ne?
Hâlâ kavramadınız şekvanın mânasını.
Rahmet okutmadadır yeni gelen, gidene
Birçok temel düsturlar çöktü vay anasını...

LİDERLER

Eser az, adak fazla, onların en büyük pay,
Birimiz bilmiyoruz gelir, giderlerini.
Bir kerecik görseydik ölmezdik kolay kolay
Millet derdiyle meşgul parti liderlerini.

HATİPLER

Sen istediğin kadar gelecek günleri öv;
Çarşambadan bellidir perşembenin gelişi.
Kürsüye çıkmışın ya dilin döndüğünce söv,
Herkesi kendi gibi bilir âlemde kişi.

İSRAFCILAR

Lüks bizim ülkümüzdür yergiye tınmıyoruz,
Vakit mi buluyoruz çalışıp istihsale?
Bir tavuk kümesine lâzım değil mi horuz?
Para var, imkân varken uymamız şart bu hale.

KÖYLÜLER

Dört yılda bir varılır köylünün huzuruna,
Çok izâca lüzum yok o «Millet Efendisi»
Derdiyle uğraşmayın sonra gider zoruna;
Bırakın sarıversin yarasını kendisi!

YANLIŞLIKLAR

Toprak sahibi Ağa, yanlışlık var tapuda.
Suçlu, tescil memuru kırmış pot üstüne pot.
Bir de yobaz sürüsü üretildi ki bu da
Devrim hamlelerine saldıran bir ahtapot.

SERSEMLER

O kadar ilaç serptik yine de gebermemiş,
Bazı beyinlerdeki fitne ve fesat kurdu.
ATA'nın gösterdiği yoldan ayrılan ibiş
Ortağa döner mi şu mübarek Türk yurdu?

GENÇLER

Saldırı, baskılar, tehdit dolu demeçler,
Her çeşit zulümler ki gelmiyor ipe, sapa
«Yarımlar size» ait emin olun ki gençler
Siz değil, kendileri oturacaklar şap'a.

Salâhattin KUTLU

Bakalım benim gibi değerli bir elemanı saf dışı bırakmak, memleketi uçuruma sürüklemek için tehlikeli solları sapmak nasıl olurmuş görünler!

11 Nisan 1968

Sabah erkenden M.P.'yi ziyaret ettim. Beni birinci sınıf bir devlet adamı gibi karşıladılar:

— Sizi liste başı yaparız, dediler.

Samimiyetlerinin, insan değeri birliklerinin karşısında gözlerim yaşardı. Sağda oluşları, önemli bir kusur değildi hani. İnsan selâmı sağ eliyle verir, sağ eliyle tokalaşır, yemeğini sağ eliyle yer. Geri kalmamızın tek sebebi de, sağa karşı sırt çevirmemizden değil mi?

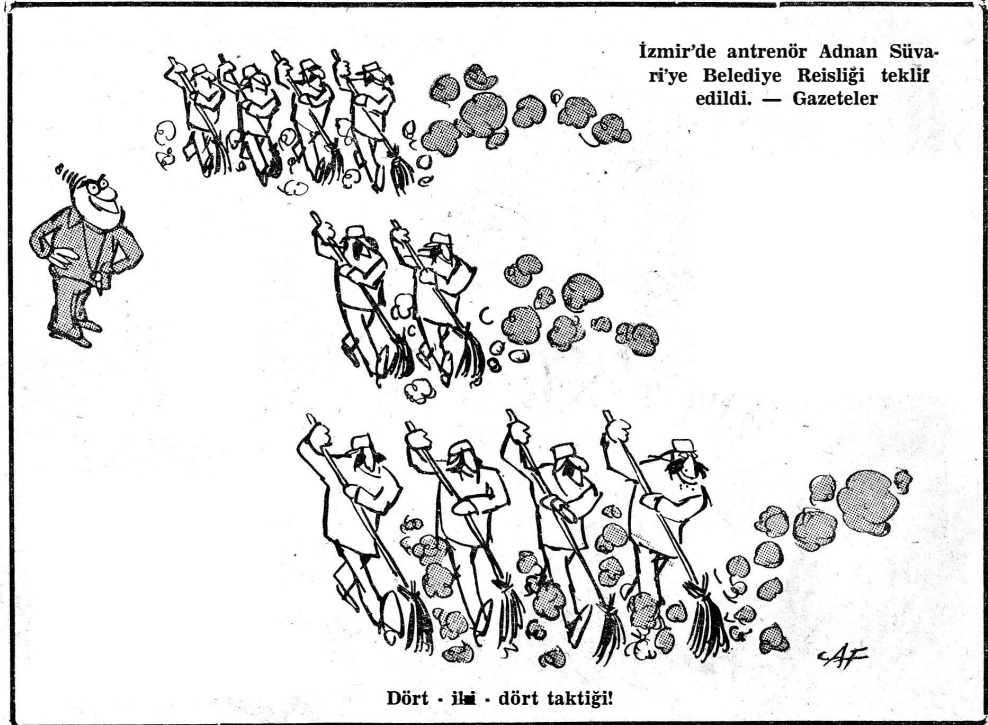
12 Nisan 1968

Allah, memleketimizi bu partinin iktidarından korusun! Liste başı olmamı önlemek için işi kavgaya kadar götüren kimselerden memlekete hayır mı gelir? Sırf seçimler üzeri memleketi siyasî bir krizin içine atmış olmamak için, liste beşinciliğini kabul ettim, onu da vermediler! Eee, bir takım eskimiş metodlarla memleket idare etmeye kalkışan aşırı sağdaki bir partiyi de, körü körüne tutamam ya! «Vebali ve günahı üstünüzde kalsın» deyip, bastım istifayı!

13 Nisan 1968

T.İ.P. hariç, diğer partilerle de bugün görüşeceğim. Memleket için hangisi hayırlı ise partim o olsun, nazik bedenime bir koltuk uysun, aziz vatan sağolsun!

Vedat SAYGEL

İki zâvâ, konuşuyorlardı. Biri övünüp:

— Bizim köyde bir hoca var, göçmü olmayan kadınlara göbeline bir yam yapıyor; tamam...

Otekisi küldücekti bukiti:

— O da ne! Benim de Aşl sen bi köyde hocaya güm görecüksün. O öyle yazmıyâ masnyaly uğraşmaz. Şöyle bir baksin, tamamlı...

Ahîak

İki yazı emekli arasında:

— Hizmetçiye om kağıt verdin mi, ne yapasan sen çıkarmadın...

— Doğru. Şimdikiilerde ahîak kalmadıdır bîrader. Elî kâğıda bir öpücüğü çok görülyorlar!...

Bakalım bu köprüden kimler ve nasıl geçer?
Kimisi dalgasını, kimisi fasıl geçer.
Öyle bir geçit ki bu seçim sathı mallı
Adaylarımız canla başla muttasıl geçer...

— Komşanım, küçük hanımdan rica edecektim.. Zayıflama lümanlarını pencere önünde yapmasın.. Kocam dört günde yirmi kilo kaybetti!

Bakalım bu seçimde sonuç nasıl olacak?
Milletin ters talihi dönecek mi dersiniz?
Kimbilir, belki altı üstünden iyicedir,
Yoksa bu ümit dahi sünecek mi dersiniz?

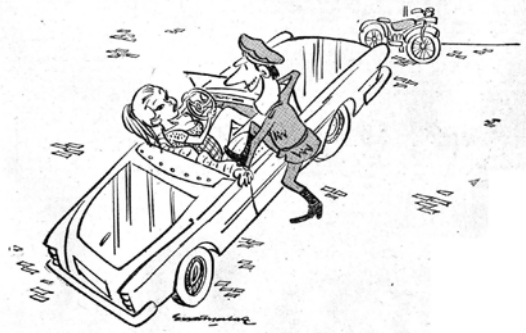
Genç adam, kapıyı açan güzel ka-
dırna...
- Hüsni! evde mi?
- Evde, ama uyuyor...
- Uyuyor mu? Hayret doğrusu!
Statin kadar güzel karısı olsun, son-
ra bir de uyusun ha? ¹⁰
- O da, ondan uyuyor ya!..

Acegi!

Tiki kadın konuşuyorlardı:
- Mahalleminin en iyi ve valisiği
bir doktor gelmiş, duydu mu?
- Duydum... Duydum ama, ace-
minin biriyimşi kardeş!..
- Nereden anladın?
- Nereden olacak? Muayene eder-
ken, konuşuyormuş bile!..

— Ne kıızıyorsunuz hanımcığım? «Beye iyi bak, yokluğumu hissettirme» demediniz mi?..

— Nasıl, demek ehliyetiniz de yok ha? Aman ne güzel!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HAYSİYET - İTİBAR - ŞEREF - GURUR - ASALET - SOY SOP SAYFASI

ASALET NEDİR? : Asalet mâ-nevi bir itibar olup babadan oğula geçen bir incelik ve başka insanlardan ayrılma hususudur. Bu özellik daha ziyade çok zengin insanlarda görülür ve hafif ateş yapar. Asil olan insanların bakışları bir tuhaf, burunları hafif büyük, elbiseleri yeni ve halleri bir tuhaf olur.

KAÇ TÜRLÜ ASALET VAR-DIR? : Eski devirlerde asalet para ile alınıp satılırdı. Sonra asalet uzun mücadelelerden sonra asillerin eline geçmiştir. Avrupa-da prens, düğ, kont, prenses, marki, gibi asalet unvanları olduğu gibi bu tipler gün geçtikçe, kâh otomobil kazalarından, kâh ihtilâllerden, kâh soğuk algınlığı yüzünden azalmaktadır.

ASALET İNSANA DAMGA PULU GİBİ YAPIŞTIRILAMAZ! — KOLMANOL HAKKI

Asalet aslında ya anadan doğma, ya sonradan olma diye ikiye ayrılır. Sonradan olma asaletlere daha çok geri kalmış ülkelerde rastlanır. Tabii bu tip asaletlerin aslı sefalet ve rezalettir.

Bizdeki asiller daha çok, zâde, oğlu, gibi takılarla tanılır. Kömürüzâdeler, Kırntıoğulları gibi...

BİR KİMSENİN ASALETİ NASIL BELLİ OLUR? : Bir kimsenin asil olup olmadığını anlamak için önce nüfus kâğıdına,

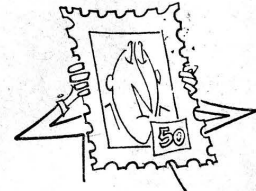
yoksa başparmağına, o da yoksa orta parmağına bakılır. Ayrıca asaleti daha iyi anlamak için o kimsenin sülâlesinden başlamak da iyi sonuç veren bir metottur.

HAYSİYET : Haysiyet bir insanın bir hakaret karşısında taktığı asil tavidir. Haysiyet sahibi olmak için, izzeti nefis, gurur, şeref gibi lüzumlu malzemeyi yanında taşımak ve olay sırasında göstermek icap eder.

ŞEREF : Şeref haysiyetin ti-

carette kullanılan şekline derler. Daha çok bunu iflâs halindeki tüccarlar kullanır. Şeref ticari şekline itibar da derler. Şerefsiz insanın rengi biraz soluk fakat ağzı kalabalık olur.

GURUR : Gurur bir şey karşısında lüzumundan fazla kasılarak o şeyi küçük görme haline derler. Gurur aslında kitiptir insanlarda bulunur. Kasıntı halinde gelen bu hal uzun seneler devam eder. Gurura yakalananlar ya çok uzun, ya çok kısa boylu tiplerdir. Gururun fazla ileri gitmiş şekline kompleks de derler. Kompleksler ya aşağılık ya yukarılık olmak üzere ikiye ayrılır. Ayrıldığı noktadan düştüğü bir şekilde kesmek lazımdır. (Kâğıt makası ile).

ASALET ÜZERİNE MÂNALİ LAFLAR

Her asaletin altında bir sefalet yatar. — Victor Hügo.
Asil asile baka baka asil olur. — Dük dö Şambriyel.
Dedenle övün ki baban bozulmasın. — Amcan.
Sülâlesini tanımayan, silsilesini hiç bilemez. — Şecere.
Bana adımı söyle, soyadını söyleyeyim. — Nüfus memuru.
Her asilin adı Vasil değildir. — Necmi.
Etiketli olmayan bir insanın, ünvanı beş para etmez. — Mühür.
Ne oldum dememeli, ne olacağım demeli. — Seni de yemeli.

BİR ASİL VE HAYSİYET SAHİBİ NASIL HAREKET ETMELİDİR?

Muhakkak ki, bir asil öbür insanlara benzemez. Onun için cemiyet içinde hareketleri de diğer adı insanlardan başka olmalıdır. Bunu bilmeyen asillere sesleniyoruz ve nasıl hareket edeceklerini aşağıda on maddelik bir cetvelde gösteriyoruz:

1 — Bir kere asil olduğunu kabul eden kimse bir sefil le gezmemelidir... Gezdigi kimseler ve dostları protokol sırasına göre olmalıdır... Her asilin bir redingotu, bir frakı, bir smokini ve ruğan ayakkapları, babadan kalma bir konakçı, usakları, hizmetçileri, metresi olmalıdır...

2 — Bir asil, yataktan, öbür sıradan insanlar gibi saat yedide uyanamaz. Asilin yataktan kalkış saati onbir buçuktur. Daha önce kalkan asil, asaletinden çok şey kaybettiği gibi uykusuna alamaz. Ayrıca asil kahvaltısını yataktan yapmalı, fakat yatağın üstüne yemek dökmemelidir...

3 — Asilin belli bir işi olamaz. Asil öbür insanlar gibi çalışmaz. Sadece hazır yer. Babadan kalma servetle yetinir. Çalışmaya kalkan asilin asaleti elinden alındığı gibi bir daha asil olamaz ve tedbirli olarak ceza kuruluna verilir...

4 — Asilin günlük meşgalesi; asillerin okuyacağı gazeteleri okumak, pul biriktirmek, pencereden caddeye bakmak, piposunu doldurmak ve köpeğine et vermek gibi şeylerdir. Gece ise, asil olan kimseler mutlaka bir toplantıya, bir ziyafete, bir baloya gider. Orada da saat en fazla onbir kadar kalır. Onbirden sonra yatan asilin üstünden yorgani ahiy açıkta yatırılır. Asil, günün onsekiz saatinde uyur...

5 — Asilin kullandığı, çakmak, dolmakalem, gözlük, çakı gibi şeyler mutlaka asalet markasını taşımalıdır. Markasız mal kullanan asil, belediyece cezalandırılır...

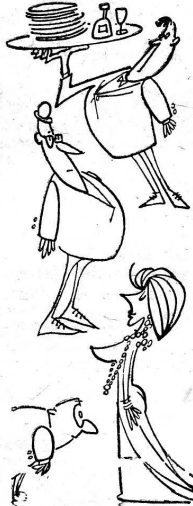
6 — Bir asil hiçbir zaman sokakta dolaşamaz... Dolaşsa bile gezeceği yerler şehir rehberinde belli edilmiştir. Bu muntika haricinde dolaşanlar ve alelade bir semtte gezdiği görülenlerin ayakkabıları çıkarılıp marş marş yaptırılır...

7 — Asillerin gittiği, berber, lokanta, birahane, meyhan, bar, pavyon gibi yerler her asilin cebinde bir katalog halinde bulunur. Buralardan başka yerlerde görülen asillerin belgeleri iptal edildiği gibi hayatları söndürülür...

8 — Asalet hüviyetini arka arkaya üç kere kaybeden bir asil artık sefil sayılır ve elindeki malları yedidemince istirdat edilerek o asil, Sefilleri oynamak için hayatın kucağına atılır...

9 — Bütün bunlara rağmen bir asil, bilhassa sefillerin içinden bir kadını ilgi kurarsa en büyük ceza olan (Üç yıldız) cezası tatbik edilerek o asilin ünvanı ve etiketleri asiller meclisinden büyük bir merasimle sökülür...

10 — Dikkat ederseniz, yukarıda saydığımız şartlar biraz da masonumutarak bir hava taşımaktadır... Belki de herkesin masonluğa merakı asalet merakından gelmektedir...

TANINMIŞ ASİLLER

KONT TABLDOT : Fransa'nın en eski ailelerinden olan Kont Tabldot'un babası I. Kont Tabldot, Paris'te bir lokantada garson yamağı olarak asalet tahsili yapmış ve Üçüncü Napolyon'un ahçı olarak Ojeni ile birlikte İstanbul'a gelmiştir. Hünkârın Ojeni'yle halvet olduğu zamanda onlara macun ve meze hazırlamış, zat-i şahanelerine büyük hizmetlerde bulunmuştur... Daha sonra birçok kral ve prenslere yemek yapan Kont I. Tabldot birinci dereceden asil olmuş ve bu asalet ünvanı babadan oğula geçmiştir... Allenin beş altın haysiyet, üç gümüş şeref, birkaç kilo kadar da âdi şeref madalyası vardır... Kont Tabldot halen Fransanın hot sosyetesine mensup olup büyük balolarda büfe idare etmektedir...

REDİNGOT DÜKÜ : Pandispanyanın prensesinin kocası pozunda olan Redingot Düklü, nesli çok azalmış düklük ünvanının tek temsilcisidir. Baba, esrarkeşlikten milyon olan ve Avrupa sosyetesine morfin satan ve Birinci Dünya Harbinde Mata Harri'nin şoförlüğünü yapan Karastapolos Mavramati adında bir üç kâğıtdır... Asil adı Toni olan bu adamın tek oğlu Rosti, babasının bir şatoda ele geçirdiği Redingot düklüğünü devam ettirmektedir... Aslında Redingot düklüğü bombardımanlarda yıkılmış ve asil düğ uçak ve hizmetçileriyle ölmüştür. Fakat Toni biraz makyajla asil düğ kendini benzetmiş ve senelerce Redingot Düklü olarak kendini yutturmıştır. Kayzerden bir de avanta nişan alan uydurma düğün olan bugünkü düğ çok şükür babası gibi üç kâğıtçı değildir. Zaten olsa da, asalet ünvanı ve beş kadar köpek kendini korumaktadır.

PRENSES DİLNEVA : İbrikçi Nebati Paşanın kızı olan Dilneva halen Avrupa sosyetesinde vaziyeti idare etmektedir. Babası zamanında İsviçre bankalarına kaçırılmış altınlarla bey gibi yaşayan Prenses Dilneva'nın bilhassa Montekarlo'da itibarı büyüktür. Çok kibar bir halfendi olan Dilneva hanım halen sekseniki yaşında olup iki kızı vardır. Biri yâni Şehbaz Baharistan'ın Zencefil adasının hâkimi ile yaşamakta, öbürü ise asaleti boşvererek Amsterdam helâsında kolonya dökmektedir. Elinde bir ibrikle kolonya döken Dilbaz'ın babasının kasına çekmesi ve ibrikçiliği devam ettirmesi asaletinin ne kadar köklü olduğunu göstermesi bakımından ilgi çekicidir...

SÖR RİNGO STAR : İngilizlerin asalet ünvanlarının en popüler ve kıymetlisi olan sörlük mertebesine ermiş olan Ringo Star modern asillerdendir... Eski asiller gibi Abdullah Efendi yerine köfte piyaz piyen Ringo Star modern asaletin tek temsilcisidir. Onun hakkında bilgi almak için müzik ve yeye dünyasını takip etmek yeter. Avrupa'nın eski asillerinin Ringo'ya bozulmaları ve onun asaletinin beynelmil asalet konseyinde reddedilmesini istemeleri de ayrıca büyük bir asalet nümunesidir... Ringo bütün bunlara karşı sadece (Last Goo) demektedir... Ne mânâya gelirse işte ondan...

KRİSTİN, üç arkadaşını haber vermek gereğini bile duymadan Serj'in atölyesine getirdi. Genç kız, çıplak kadın resimleriyle ün salan bu ressam beş aydır poz verip, modellik yapıyordu.

Davetsiz misafirleri gören Serj:

— Yanlış bir iş yaptığının farkında mısın Kristin? dedi. Sergilenecek resimlerin gizlilik içinde hazırlanması gerektiğini bilmiyor musun?

Kristin omuzlarını kaldırdı:

— Olsun, ne çıkar bunları?... Arkadaşlarım bize ihanet etmezler ki... — Alınma canım, dedi Serj. Ben de lâf olsun diye söylemişim zaten.

Silvi, Natali ve Elga resimlere hayran hayran bakıyorlardı. Çeşitli pozlarla irili ufaklı tablolarla boy gösteren bu harikulâde kadın, gerçekten Kristin miydi? Eğer o ise, Serj'in sihirli fırçası harikalar yaratıyor demektir. Kendi arkadaşları Kristin ile tablolarındaki Kristin arasında en küçük bir benzerlik yoktu. Ya Kristin bu kadar güzeldi de «n yakın arkadaşları olan bu üç kız bilmiyordu, ya da ressam olmayanlar, güzellikleri bir ressam kadar değerlendiremiyorlardı.

Üç arkadaş kiskançlıkla içlerini çektiler.

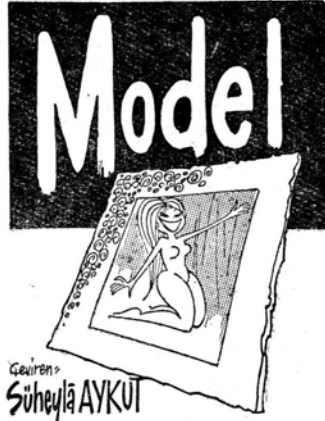
İşte bir tablo daha... Anlaşılan modellikte kullandığı iki kıyafeti vardı Kristin'in. Pozlarını ya tamamen çıplıplak, ya da baş döndürücü kısıktaki mini mini eteklerle veriyordu.

Arkadaşlarının hayranlığı arttıca, Kristin'in de mutluluğu artıyordu. Dostlarına her tablonun hikâyesini ayrı ayrı anlatıyor, ara sıra da: — Biraz hileye sapmışsın yine sevgilim, benim göğüslerim bu kadar büyük değil ki, diye Serj'e bir çımdık atıyordu.

Ressama gelince: O sadece farketirmeden üç arkadaşı inceliyordu. Silvi çok şıktı ve makyajını kendine yakıştırmamıştı. Zayıftı ama, zayıflığı bile göze hoş gelen cinstendi.

Natali, haddinden fazla tombuldu. Sımsıkı sütüyenler içinde hapsediği göğüsleri, küçük bir tazyikle hemen patlayıverecekmiş gibi geliyordu insana. Korse içinde ufaltılmaya çalışılan kalçaları belki güzeldi ama, artık bir yönü yoktu.

En mütevazı görünüşlülere Elga idi. Sıkılganlığını modern bir gözlükle gizlemeye çalışıyordu. Yanaklarının üzerine dümdüz indirdiği uzun saçlarını, ensede topuz yapmış-

tl. Hatları çok güzeldi.

Silvi hayretle sordu:

Bir sergide böyle çıplıplak gösterilmekten utanmıyacak mısın? Kristin güldü:

— Serj'in sanatkar fırçası sayesinde, halkın beni tanımamasına imkân var mı? En küçük bir utanç duymadan bütün Paris'i dolaşabilirim.

Ressam, sözlerini kesti:

— Serginizi şerefendirirsiniz her halde.

Natali fıkırdadı:

— Davet etmek lütfunda bulunursanız, elbette...

— Tabii, dedi ressam. Kristin'in arkadaşları, benim de arkadaşım sayılır. Adreslerinizi rica etsem...

Gülüşmeler konuşmalar arasında samimiyet ilerledi, adresler verildi, viski kadehleri, açılacak büyük serginin şerefine devrildi.

Ertesi gün Elga, telefonda Serj'in sesini duyunca hayret etti.

— Dün gece atölyemde eldivenlerinizi unutmuşsunuz sevgili matmazel, diyordu ressam.

Doğruydı. Viskinin yardımıyla kendinden çabuk geçmişti.

— Evet, ben de yeni farkettim, dedi Elga.

— Atölyemdeyim. Geçerken uğrarsanız hem eldivenlerinizi almış, hem de bir çayımızı içmiş olursunuz.

Yarım saat sonra atölyedeydi Elga. İçerde Serj'den başka kimsecikler yoktu. Biraz mahcup, kekeleydi: — Kristin yok mu?

— Hayır, dedi ressam. Burada bulunması için, artık sebep kalmadı.

— Neden?

— Poz seansları dün bitti de...

Şaşırıldı Elga:

— Eldivenlerimi almak için hiç de münasip bir zamanı seçmemişim öyleyse.

Ellerini genç kızın yumuşak omuzlarına koyan ressam:

— Bilâkis en münasip zamanı seçtiniz, dedi. Sizinle yalnız kalmak istiyordum.

Genç kız titremeye başlamıştı.

— Korkmayınız. Kötü bir niyetim yok.

Elga yalvarırcasına sordu:

— Benden ne istiyorsunuz?

— Gözlüklerinizi çıkarmanızı...

Ressamın ciddi ve kararlı konuşmasından hoşlanan kız, çıkardı gözlüklerini. Serj hayranlıkla söylendi:

— Ne güzel gözler! Tam hayâl ettiğim gibi...

Hayran bakışlarla Elga'nın çevresinde dönüyor, tepeden tırnağa süzüyordu.

Genç kız yapmacık bir öfkeyle sordu:

— İncelemeniz bitti mi?

— Biraz daha müsaade ediniz. Bir de şöyle döndünüz lütfen... İdeal ölçülere sahipsiz. Göğüsleriniz, sütyene ihtiyaç duymayacak canlılıkta... Bacaklarınızın uzunluğu ve yuvarlaklığı ilâhil!...

Bir fakir ressamı sevindirmek ister misiniz?

— Fakat nasıl yapabilirim bunu?..

— Benimle evlenmekle!

— Anlayamadım.

— Anlayamayacak bir şey yok. Sa-

dece basit bir hesap meselesi bu. Benimle evlenirseniz fakir bir ressam model parası ödemiyecek, metres edinme ihtiyacı duymayacak ve lokanta masraflarından kurtulacak.

Siz, benim için üç kere sürülmüş bir tarla gibisiniz.

— Üç kere sürülmüş bir tarla mı?

Başka bir şey söylemelerine imkân kalmadı. Zira ressamın dudakları, yeni modelinin dudaklarına kapandı.

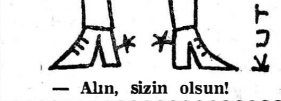
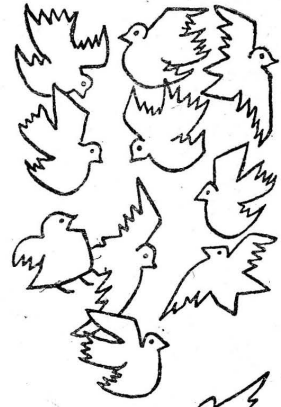
Elga'nın tablolarıyla açtığı sergi güzel olmasına çok güzeldi. Ama meselenin en güç yanı, karısını model olarak kullandığını duyan sanatseverlerin sorularına cevap vermekti. Onu da buldu.

— Karınız gerçekten bu kadar güzel mi? diye sorarlara:

— Yok canım, dedi. Mesele hayâl edebilmekte... Bilirsiniz ki, muhayyilesi kuvvetli bir insanımdır ben!

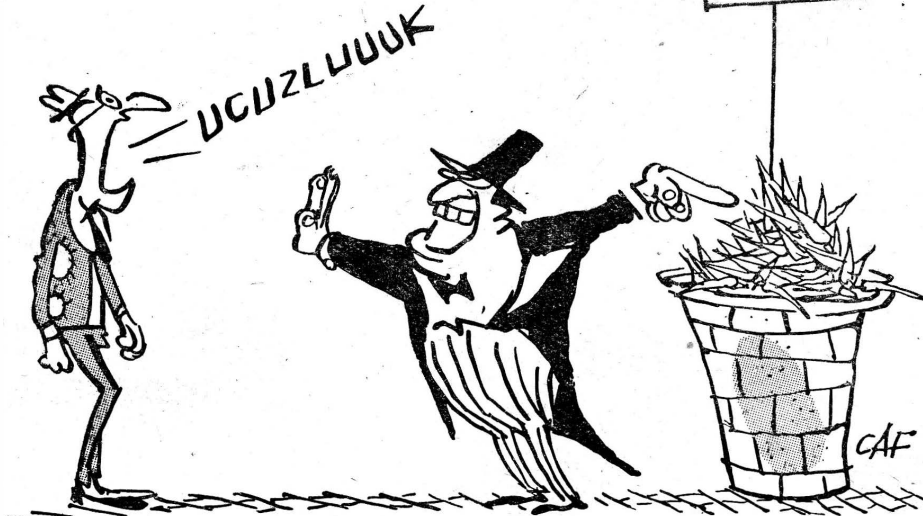
Johnson, «Çekileceğim» dedi.

— Gazeteler —

— Alın, sizin olsun!

Turfanda biber 60 lira. — Gazeteler —

— Sus, ağzına biber sürerim!...

— Bak vururum ha!...
— Vuuur!
— Adın ne ulan?
— Sipa!
— Ver nüfus kâğıdını!
— Yok!
— Niye yok?
— Yok da, ondan yok!
— Ulan adın ne?
— Sipa!
— Soyadın ne?
— Soyadım yok benim.
— Ulan vallaha vuracam ha!
— Vur!
— Nasıl soyadın olmaz ulan?
— Olmaz olmaz, Allahın işi. Bu kadar soyadının yanında bir de soyadızsı olmuş, kıyamet mi kopar?
— Nerede oturuyorsun?
— Yerim yurdum yok benim.
— Yâni bimekân?
— Anlamadım.
— Hay kaz kafalı hay!
— Kafama bir şey söyleme komiser bey, onun içi kazla değil, ariyle dolu.
— Ne' arısı?
— Bayağı arı!
— Ne arıyor o arılar kafanda?
— Bana yol gösteriyorlar...
— Trafik memuru mu ulan onlar?
— Davacıların yüzüne baktı komiser... Bu bakışın anlamını ossat anlamıştım. Deli diyordu benim için...
— Sen küçükkün menenjt falan geçirdin mi?
— Yooo!
— Bu yakınlarda beyin üstüne falan düştün mü?
— Yooo!
— Kafa kırılması falan?
— Yooo. Yalnız ara sıra kafamın içinde bir kurt oynar, başımı ağrıtır... Ama önemi yok bunun... Ben çok iyi biliyorum ki bu kurt değil, bey arı... Sahi komiser amca, niye sordunuz bu soruları bana?
— Senin aklın ermez ulan, bunlar ilmi sorular?
— İlim nedir komiser bey?
— Kalkarsam ayağa!
— Biliyorum, vurursunuz...
— Baban yok mu ulan senin?
— Yok!
— Anan?
— Anam da yok!

SIPA

MUZAFFER
İZGÜ

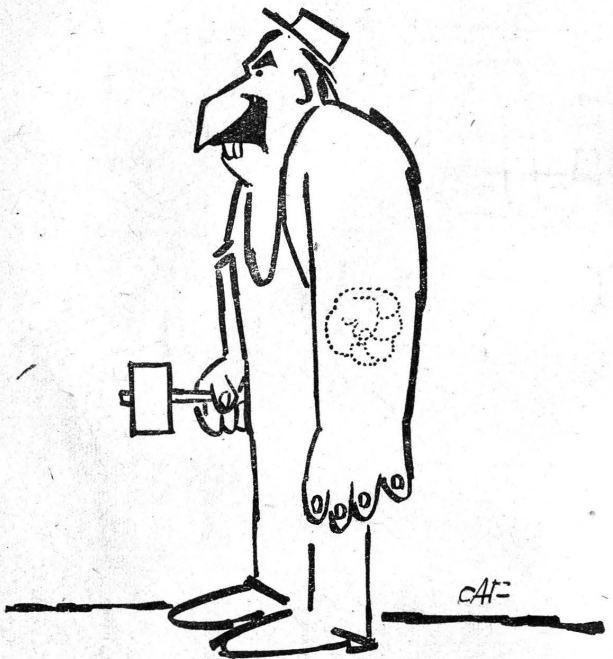
— Vay piç vay!... Anasız babasız piç!
— Analı babalı piç gördün mü komiser amca sen hiç?
— Sus ulan! Bir yattığın, kalktığın yer de mi yok?
— Yok!
— Pekiyi, geceleri nerede kalıyorsun?
— Gecem olmaz benim.
— Ulan deli misin sen?
— Akıllıyım desem inanacak mısınız?
— Deli miyim inanayım?
— Öyleyse niçin sordunuz?
— Ne iş yaparsın sen?
— Kitap okurum.
— Kâtip mi?
— Değil, roman okurum!
— Çattık ha!... Tepem atıyor ha!
— Atarsa atsin, çok çok üstüme çıkar, bir güzel çiğnersin.
— Komiser bu kez alttan aldı:
— Bak yavrum!
— Baktım komiser amca!
— Şimdi sen doğrusunu söylemez sen...
— Evet efendim...
— Seni dövmek zorunda kalacağım.
— Dövtüün!
— Yavrum, Sipa'yı ismin değil mi?
— Tastamam öyle.
— Sipa yavrum, hay di ver şu hüviyetini de bizi uğraştırma.
— Vereyim, tam onsekiz yaşındayım. Eksiği de yok, fazlası da yok...
— Ne yapayım ulan ben senin yaşı?
— Başka kendimle ilgili bildiğim bir şey yok ki!
— Biliyorsun, biliyorsun... Haydi üzme bizi!
— Ben yalan söylemem!
— Bak evlâdım, meselâ benim adım Selâmi, soyadım Haksever, seninki ne?

— Haksever ne demektir komiser amca?
— Şey demektir, yâni, doğruyu sever demektir.
— Anladım... Doğruyu bu kadar sevdiğiniden benim yalan söylememi istiyorsunuz. Ama durun, hemen şuracıta kendime bir soyadı buluvereyim. Siz doğruluğu çok seversiniz, ben de hoşafı severim... Hoşafsever, nasıl beğendiniz mi bu soyadı? Sipa Hoşafsever...
— Komiser bayağı hiddetlendi:
— Ulan çekeceğim bodruma ha!... Gözümlü, komiserin düğmesine takıldı, düştü, düşecek:
— Komiser bey düğme gidiyor, dedim.
— Kes ulan sesini!
— Düğmenin gittiği bir şey değil, sizin de 25 kuruşunuz gidecek. Oysa ki o parayla çocuklarınıza çekirdek nohut alabilirsiniz.
— Komiser bağırdı:
— Atın ulan şunu bodruma, söyleyin Rıza efendiye, o bunu konuşurmasını bilir.
— Rıza efendi papağan terbiyecisi galiba.
— Davacıya döndü:
— Sizin ifadenizi alalım efendim. Adınız?
— Suzan!
— Soyadınız?
— Pekmezciöğlü!
— Tevellütünüz?
—
— Bunlar insan, bunların adları var, soyadları var, mekânları var, işleri var, güçleri var... Hoş be, insanın adını söylemesi, soyadını söylemesi, şurada oturuyorum demesi... Hoş, çok hoş...
— Attılar bizi bodruma... Üstümden kapıyı kilitlediler. Biraz sonra bizim papağan terbiyecisi polis Rıza efendi geldi. Şimdi beni dövecek... Ne tuhaf şey, karışındaki bir insanın, hiçbir kını olmayan bir adamın pat küt diye dayak atması...
— Polis Rıza'ya:
— Demek şimdi bana dayak atacaksın ha? dedim.
— Eee, atacağız tabii...
— Görev?
— Ee, ne yapacaksın görev...
— Çat, suratıma bir yumruk indi. Akortluyuz... Sağolsun Recep bey... Elin kolun dert görmesin Recep bey... Ya alıştırmasaydın bizi tımarı?

— Yahu Rıza efendi, dedim, sen beni tanımazsın, ben seni tanımam... Oturup burada bana dayak atacağına, sohbet etsek, ha ne dersin?
— Çat bir yumruk daha...
— İstersen kâğıt bul gel, kâğıt oynayalım... Ne dersin ha?... Her halde hiç tanımadığın birisini çat pat diye dövmekten daha zevklidir.
— Çat bir yumruk daha...
— Bak Rıza efendi, başka bir teklifim var sana!... Şuraya bir çizgi çizelim, uzun atlayalım, ne dersin ha!... Beğenmedin demek bu oyun... Pekiyi, uzun eşek oynayalım...
— Çat bir yumruk karnıma...
— Zavalı barsaklarımın ne günahı var Rıza efendi? Hem onlar demirden yapılmış değiller ki... Etten yapılmış şeyler, zora gelince kopuverirler... Yumruk atmadan duramıyorsan, sana bir teklifim var, şuraya, şu duvara vur yumruklarını...
— Çat bir yumruk sol böğrüm...
— Böbrek yerinden oynadı galiba Rıza efendi... Evet evet, oynar gibi oldu, hissettim bunu!... Ama, sakın öteki böbreğime vurma!
— Çat bir yumruk sağ böğrüm...
— Sahi, siz niye vurup duruyor-

sunuz bana? Ne yaptım ben size?... Borcum mu var vermedim, küfür mü ettim, ha söyler misiniz? Yok, yok, müsaade etmeyeceğim artık... Söyleyin, ondan sonra vurun? Suçum ne? Tanır mısın beni?
— İtiraf et!
— Neyi?
— Komiser neyi istiyorsa, onu!
— Komiser ismini, soy ismini, mekânımı soruyor.
— Söyleyiver...
— Yok ki söyleyeyim.
— Bak evlâdım!...
— Aaa adama bak sen, yumuşadı! Var canım, bu adamda sanatçı ruhu var.
— Şimdi ben sana söyletemezsem, n'olur biliyor musun?
— Biliyorum.
— Komiser bu kez bana kızar!
— Sahi mi?
— Vallahi.
— Demek ki zor durumdasınız?
— Çok zor!
— Ama, yok olan şeyi nasıl söyletim?
— Hadi evlâdım, söyleyiver!
— Yok, Rıza efendi!
— Ama çok müşkül durumda kahyorem. Hem bilmezsin sen komiser beyi, bütün arkadaşların içinde azarlar beni.
— Yah vah!...
— Öyle ya!... Koskoca bir adamın, arkadaşlarının arasında azarlanması ne demektir bilir misin sen?
— Zor vallahi.
— Hadi söyleyiver!
— Vazgeçtim.
— Neden?
— Sizi zor durumda bırakmaktan.
— Teşekkür ederim evlâdım, bu iyiliğinizi unutmayacağım.
— Buyrun, istediğiniz kadar atın artık yumruk!
— Demek söylemeyeceksin?
— Yok... Söyleyecek bir şey yok ki söyleyeyim.
— Ama, baylırsın biraz sonra?
— Daha iyi ya, siz de çıkarsınız komiser beyin yanına, ödevinizi sonuna dek yaptığınızı, beni bayılttığınızı söylersiniz, o da sizi azarlamaz.
— Kusura bakmazsın değil mi?
— Ne münasebet, rica ederim buyrun!
— Teşekkür ederim!...
— Çat çat çat çat çat...
— Kendime geldiğim zaman, sağım da solumda bir yığın insan vardı... Çoğu sakallıydı bu insanların... A-vurtları içine çökük, pis insanlar... Yâni benim gibi... Hele bir tanesi vardı ki, üzerindeki fanilâsı elek gibiydi. Hani titriyordu da biraz... Fanilâmı çıkardım, ona verdim:
— Al arkadaş, senin olsun!
(Devamı var)

T.İ.P.'liler dövüldü. — Gazeteler —

Sol kolda dövme!

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FIATI: Kapak içi, san-

timi 25 lira, iç sayfalar 40

İradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

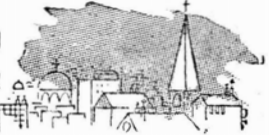
Fiati: 100 kuruştur.

Simsıcak-bumbuz

YALÇIN KAYA

MAYMUNUN GÖZÜ AÇILDI

✱

AŞÇIBASININ, öbür vardiya-daki bulaşıkçıya 1200 kron aylık verip beni 833 kronla yetinmeye zorlamasını bir türlü anlayamıyordum. Eskilik-yenilik meselesi değil. Eğer eskilik göz önüne alınacak olsa, ben ondan tam onbeş ay eskiyim.

Çalışmıyor muyum?... Eşek gibi çalışıyorum. Öğünmek gibi olmasın ama, dünyanın en iyi bulaşıkçısıyım. Aşçıbaşı kontrola geldiği zaman tek kusur bulamaz. Öylesine titizim.

Peki, ne bu yanı?

Anlıyorum: Ağır çalıştığımı söyleyeceksiniz. O da değil. Bulaşıkçı olarak benden seri çalışan bulunamaz. Uçağın pervanesi dönerken nasıl görünmezse, ben de iş yaparken öyleyimdir; imkânı yok göremezsiniz.

İşe başladığım ilk haftalarda, Aşçıbaşı bu yüzden «Hangi cehennem gitti bu herif?!» diye bağırarak restoranı altüst ederdi. Bütün kıyı bucağın yerlerde aradıktan sonra yine bulaşıkhaneye gelip olanca sesle «Ariif, Ariif!..» diye bağırınca, ben işi bırakır, sorardım:

— Buyur aşçıbaşı?

— Aaa, sen burda mıydın?

Durmasam, ise devam etsem, hâlâ görmeyecek.

Böylesine çalışkan bir insanın 833 kron alıp Branislav uyutusunun 1200 krona lâyik görülmesi olacak şey mi?! Ama oluyor işte. Kaç defa zam istediysen, Aşçıbaşı o kadar defa «Beğenmiyorsan çık!» dedi.

İşveç endüstrisi kriz dönemine girmişti. Fabrikalar teker, çiftler kapanıyordu. Yoksa restoranı çoktan bırakırdım. Sen eşek gibi çalış, 833 kron al; elin oğlu tembelliğinden c-

türlü günde seksen kere azarlandığı halde 1200 kron alsın... Bu, ne adalete sığar, ne insaniyete...

Haa, onu söyleyecektim: Branislav beş dakika bulaşıkhanedeyse, onbeş dakika istirahat odasında... Ben mi?... 7,5 saat bulaşıkhanede, yarım saat istirahat odasında. Kanunen bir saat dinlenme hakkım olmasına rağmen...

Ondan sonra o 1200 kron alıp bankaya 900 kron atacak, ben onun bankaya attığından 67 kron eksik aylık alacağım. Allahım seven söyle-sin, bu ne iştir böyle?...

Paskalya yortusuna bir hafta kala isyan bayrağını çektim... Sabahı. Saat sekizi üç geçiyordu. Aşçıbaşı, bütün mutfağı görebilen camlı bölmesinden alıp bulaşıkhaneye getirdim. İçerisi dandiniydi. Tekneler, lâvabolar, Yugoslavın bana devrettiği pis tencere ve tabaklarla doluydu. Branislav'ın böyle, bol bulaşıklı «günaydın» ları beni çıldırtırdı.

— Görüyor musunuz? dedim.

Hiç tınmadı.

— Olmaz ki bul dedim. Ben kendisine tek kab bırakmam, bilirsiniz. Gayet sakin bir şekilde:

— Evet, biliyorum, dedi. Nitekim sen de benim onu her zaman azarladığımı bilirsın.

— Kendisine 1200 kron verdiğinizi bildiğim gibi...

Aşçıbaşı, beyaz külâhını geriye kaydırıp:

— Uzatma, ben onunla konuşacağım... dedi.

— Aylığına zam için mi?

— Kafamı kızdırıyorsun Memnun değilsen, işi bırak.

Kızgınlığım son haddini bulmuştum.

— Öyle yapmak gerekecek galiba! diye söyledim.

— Şu halde dilekçeni yaz, onbeş gün çalış, defol!...

Bir müddettir cebimde taşıdığım tarihsiz dilekçeyi apartopar çıkarp tarih attım ve hissimle kendisine uzattım.

Şaşırdı, fakat kâğıdı almamazlık etmedi.

Oh be, dünyalar varmış! Dilekçeyi verince, bir rahatladım, bir rahatladım ki, tahmin edemezsiniz. Üstümden büyük bir yük kalktı.

Böyle olacağını bilseydim, dilekçeyi çoktan dayardım.

O gün yine seri çalıştım. Ancak kendimde eskisi gibi bir yorgunluk hissetmedim. Rahatlamaktan olacaktı.

Paydos edince, bizimkilerin toplandıkları Almera Kafeteryasına gidip çocuklara iş sorardım. Restoranı bırakacağımı duydukları zaman, iyi etmedikimi söylediler.

— Aman canım, dedim, ben eşek olduktan sonra semer mi bulunmaz?!

Antepi:

— Valla, fil olsun haval! dedi. İşler çok bozuk. Bildiğin gibi değil.

— Kriz var yahu! dedi Tüysüz.

— Biliyorum, diye cevap verdim.

— Ee, biliyorsan, ne ot yemeğe bırakıyorsun restoranı?... İnsan önce iş bulur, ondan sonra bırakır. Pi-yasa berbat. Çalışma Bakanı bile kendisine iş arıyor. Dilekçeyi geri almaya bak.

Hh, dilekçeyi geri alacakmışım!.. Asla!... Zaten istesem bile, aşçıbaşı vermez. Vermezse vermesin. Sanki yalvaran var...

✱ ✱ ✱

İşi iyice astım. Bütün günüm istirahat odasında geçiyor. Dilekçe me-

selesi kafamı allak bullak etti. Nasıl isteyeceğime bir karar verebilsem, gerisi kolay... Aşçıbaşı beni tekrar kontrola başladı. Yalnız kontroller kalsa iyi. Demediği kalmıyor. Haylazın, parazitinin biriyim. Çalışmadan para kazanmak istiyordum.

Ben verilecek cevabı bilirim ama, (sırf «temiz» kâğıdı koparmak için) dilimin ucuna gelen lâfları tükürükleyip tükürükleyip yutuyorum. Adam, yazacağı bonserviste «Yukarıda isim, resmi bulunan şahıs, işveç parasıyla on öre etmez» dedi mi, ayıyayı yemişimdir. Hiçbir işyeri almaz artık.

Yoksa lâf altında kalmayı katiiyen sevmem. Kahrolası bonservisi!.. Herif, bunu bildiğinden, bağırıyor da bağırıyor. Eli bağlı kadının ırzına geçmek gibi bir şey.

Adamın bakışlarında sevinç ışığına rastlayınca, büsbütün yıkıldım. Sadist alçak, on üç gün daha sabretsen, ne olur yanı?!

Paydos ederken, Branislav'a yığıla bulaşık bıraktım. Hep o mu bırakacak?!

✱ ✱ ✱

Bugün «akşam» postasıydım. Bulaşıkhaneye geldiğim zaman afalladım. Bizim dilekçe, baltık tavalarının bulunduğu rafta durmuyor mu!...

Üzerinde aşçıbaşının el yazısı: «Ayrılmış isteğinizi kabul edilmemiş, aylığınızda dörtüytüz kron zam yapılmıştır.»

Sevineyim mi, kızayım mı bilemedim. Daha doğrusu, hem kızdım, hem sevindim... İşsiz kalmadığımı sevindim. Zam desen, o da sevindirici. Ancak bütün o tatsızlıklara ne lüzüm vardı?... Kızdığım taraf, işte bu.

Bak artık eskisi gibi çalışır mıyım?... Gözü sonradan açılan maymun, insan olmaya karar verince, bir daha hayvan gibi çalışıp yorulmak istemiyectir elbette.

✱ ✱ ✱

Branislav dinlenme odasıydı. Saate baktım ve:

— Erken gelmişsin, dedim.

— Seninle konuşmak için öyle geldim, dedi.

Elimi tutarak ilâve etti:

— Duydum, kalıyormuşsun. Aman aman, iyi oldu. Başkası gelsin istemiyorum. Seninle iyi anlaşıyoruz.

Adamın bıraktığı bulaşıkları yıkar-san, elbette böyle diyecek. Gerçi son zamanlarda ben de bırakıyordum ama, o bunu geçici sayıyor olmalıydı.

— Yahu, aşçıbaşının huyunu nasıl keşfettin?... diye sordu Branislav.

— Anladım, dedim.

— Hadi hadi, numara yapma!

Bunu söyledikten sonra ciddileşti:

— Tom çitlatmasaydı, benim de haberim olmayacaktı, dedi. «Kimseye açıklama!» dedi de, ondan sana söyleyemedim. Yoksa seni sevdiğimi bilirsın.

İşin altında bir çapanoğlu vardı. Bilir görünüp ağzından lâf kapmak istedim:

— Söylemediğin iyi olmuş. Belki çenemi tutamazdım. Sen bana, ben ona, o şuna derken, herkesin kula-

ğına giderdi... Ben meseleyi çoktan keşfettim ama, tatbik etmek istemedim.

— Seninkisi aptallık!.. Yazık değil mi, kendini o kadar zaman boşuna yordun?... Az para alman da caba... Madem bu adam böylesinden hoşlanıyor, sen de öyle yapacaksın. Sadece hoşlanmak değil, biraz da işinin gereği. Aşçıları bağırılmaz ki... Bir şey söylemeye kalksa, elinden kaçırır. Yetmişmiş aşçı bulmak zor. Ama «bulaşıkçı» öyle mi ya?!. Kapıda yığıla.

— Yabancıyız, birader! dedim. Ne iş bulursak, çalışıyoruz... Bir memleketinde yabancı insan olacağına yerli eşek ol, daha iyi!

Çok doğru söyledikimi belirttikten sonra kaldığı yerden devam etti:

— Aşçıbaşı, bildiğin gibi, bütün aşçıların başıdır.

Kendisini alayla alkışladım:

— Bravo vallahi! Doğrusu, herkesin aklına gelecek şey değil bu.

— Dalga geçme! Fakaaat... Fakat aşçıbaşı, aşçıları karışamayınca, bu sefer ne oluyor?

— Çok feci bir şey oluyor, diye konuştum.

— Aşçıbaşı altüst oluyor.

— Altüst olunca da, «aşçıbaşı» değil, «baş aşçı» oluyor.

— ... Ve bize karışmaya başlıyor. Zira bize de karışmasa, firmada kendisine yapılacak bir iş kalmıyor. Yani fonksiyonsuz kalıyor. O zaman da elbet rahatsız oluyor, bunahıyor... Şimdi söyle bakalım: Sen kapıları tertemiz yapıp kendisine kusur bulacak bir şey bırakmazsan, bu adam seni sever mi?... Söyle ama, sever mi?

Bak sen, zam alamayışımın sebebi meğer neymiş!.. Branislav üstelidi:

— Sever mi, söyle?

— Sevmez, dedim baştan savma.

Yugoslavin çenesi açılmıştı. Açılmışken de, birkaç konuyu birden geçirmek istiyordu. İki gün önce aldığı dikiş makinesinin özelliklerini ballandıra ballandıra anlatmaya koyuldu. Benim kafam ise deminki meseledeydi. Aşçıbaşının «fonksiyon» unu arttıracak kaytarma usulleri düşünüyordum.

✱ ✱ ✱

Aşçıbaşıyla aramız kaymak gibi... Haftada bir gün tatiliz ya, ben kendime bir gün daha izin verip iki gün tatil yapıyorum. İşe gitmediğim günün ertesinde, aşçıbaşından bol örkeyle baharatlanmış paparayı yerken damarlarıma tatlı bir sıcaklığın yürüttüğünü hissediyordum sadece... Azarladığı sırada gözlerine dolan sevinç ışığının sadistlikle ilgisi yokmuş. Bunun fonksiyon bulma mutluluğundan ileri geldiğini henüz henüz anlıyordum.

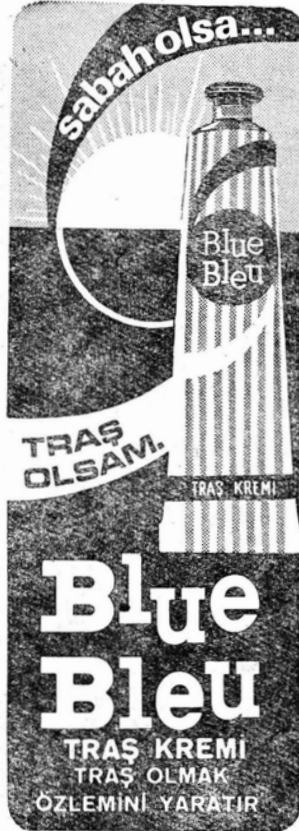
Geçenlerde beni azarlarken sevinçten ağladı. Adamın ağlaması bana bir dokunsun...

En değerlilerinden yirmi kadar porselen tabak seçip tek tek yere çalmaya başladım: Aşçıbaşı âdetâ cıldırdı. Bir bağırarak, bir bağırarak ki, müşteriler bile bulaşıkhaneye koştu.

Adam, sekizinciden sonra, kırılan her tabakta küfrederek yanaklarını öpmeye girişti.

✱ ✱ ✱

Aylığım mı?... Şimdilik 1400 kron... Benim bildiğim işveçli, gözyaşı dökmezdi. Bir soruşturdum; ninesi Portekiz'liymiş.

İlanlık : 5948 - 73

Milletler Gülüyor

Fikir

Ünlü tiyatro tenkitçisi, bir oyunun galasına davet edilmişti. Birinci perdede mışıl mışıl uyudu İkinci perdede yalnız uyumakla kalmadı, seyirciyi tedirgin edecek şekilde horladı da. Anırtakta karşılaştığı oyun yazarı, si-tem dolu bir sesle:

— Uyumanızdan anlaşıldığına göre, oyunumu beğenmediniz galiba, dedi. Bu konudaki fikirleriniz?...

— Ne diyeyim bilmem ki, diye mırıldandı ünlü tenkitçi. Fikirlerim birinci ve ikinci perdede gözlerimden anlaşılmıyordu mu?

Su donarsa...

Kimya dersinde öğretmen Antonyon'a sordu:

— Suyun, buz haline geldiği nasıl anlaşılır?

Antonyon cevap verdi:

— Parasından... Kalıbı bir franktan satılır!

— Banyodan alınacak başka bir şey ihtiyacın olmadığını emin misin?

Vâdeli mi, vâdesiz mi?

Zil sesi ile kapıyı açan banker, karşısında pejmürde kıyafetli birini görünce şaşırıldı. Bir şey sormasına meydan kalmadan:

— Affedersiniz mösyö, dedi dilenci kıkıklı ziyaretçi. Başına elli bin lira mükâfat konan bir zavallıyı saklayabilir misiniz?

Mesleği bankacılık olan ev sahibi:

— Elbette, dedi. Buyrun lütfen...

Misafire sigara ve likör ikramından sonra sordu:

— Bu elli binlik başı vâdeli mi yatırmak istersiniz, vâdesiz mi? Yoksa, özel çelik kasalarda mı saklayayım?

— Ayakkabılarımı giymedim diye hakkımda neler düşünüyorsunuz kimbilir?

— Ama bakın, içimde elbise var!...

Çapkın horoz

Ölen horozunun yerine, genç bir İspanyol horozu almıştı. Hiç yabancılık duymayan, yeni arkadaşlarını yadırgamayan horoz hemen tavukların işini bitirmiş, şehvetini dindirecek tavuk kalmayınca bu sefer kümeşte bulunan dişi yaratıklara, bu kaz'mış, bu ördemiş, bu hindiyimş demeden, yaradana sığınıp girişmişti.

Bereketli bir döl elde edeceğini uman sahibi, durumdan son derece memnundu. Sık sık bahçede geziyor, göz ucuyla horozun marifetlerine bakıyordu.

Üç gün beş gün derken bir sabah aniden yere düşen horozun hareketsiz kaldığını görünce, bayağı üzülürdü adam.

— Yazık, dedi. Kendini çok harcadı, kuvvetini tüketti, sonunda halsizlikten öldü gitti!

Fakat üzülmünün sırası değildi. Zira başının üstünde çılgın atarak alçalan bir dişi atmaca, aşk şehidi horozun üstüne indi, inliyordu. Adamcağız eli ile atmaya kışkırtıyordu:

— Pis hayvan, diye bağırdı. Benim kahraman horozumu kendine yem yapacaksın değil mi?

Taş almak için yere eğildiği sırada bir gözünü açan horoz:

— Şişşt, dedi. Sen de benim gibi ölü numarası yap. Bırak hele aşağıya bir insan!...

Hastalık

Kadın, tedavi gördüğü doktora:

— Doktor bey, dedi, iyileştigiime bir türlü inanmıyorum!

Doktor teminat verdi:

— «Çalma huyunu» tamamen unuttunuz artık madam Paguette! Normal herhangi bir insan gibi istediğiniz yere gidebilirsiniz korkusuzca.

— Teşekkür ederim doktor, bu iyiliğinize karşı borcum nedir?

— Vizite ücretim buna karşılık zaten! Ama eğer bir düşüş olur da, rastgelirse, oğlum için bir transistör radyo istiyorum!

Alışkanlık

Kont Belignard'ın, Anju'da güzel bir bağı ve şatosu vardı. Şehrini tanınmış kimyagerini yemeğe davet ederek ona, kendi bağından topladığı üzümlerle yaptığı şaraptan ikram etti. Şarabı çok beğenen kimyager:

— Fevkalâde olmuş, dedi. Şarabın bu kadar güzelini, ben de mahzenimde bulundurmak isterdim.

Kont, ertesi gün kimyagera bir şişe beyaz şarap gönderdi, etiketine de, «Kont Belignard tarafından, kimyager Mathü'ye...» yazılı bir kartvizitini ekledi.

İki gün sonra hiç beklemediği şu haberi aldı kimyagerden: «Tahlili yapılmış, şeker ve albümine rastlanmamıştır!»

— Doktorcuğum, göğsümde bir şey var mı?

— Vaaar... Hem de bir değil iki!...

Fotoğraf

Hayvanat bahçesindeki marifetli maymunun fotoğrafını çekmek isteyen turist, hayvanın bakıcısına maksadını açıkladı.

— Bir dakika mösyö, dedi bakıcı. Rahat çalışmanız için şu seyirci kalabalığından hayvanın önünü açmalarını rica edeyim.

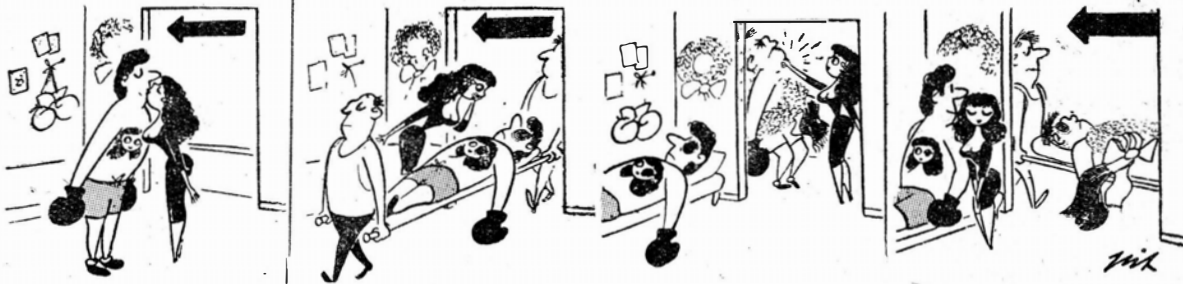
İki dakika sonra da dönüp, makinesini a-yarlayan turiste:

— Buyrun, dedi.

Hayvanın önu açılmıştı ama, seyirciler maymunun arkasında toplanmıştı.

— Başka bir arzunuz var mı? diye soran bekçiye, başını iki tarafa sallayan turist:

— Anlatamadım galiba, dedi. Grup fotoğrafı değil, ben sadece maymunun resmini çekmek istiyordum!

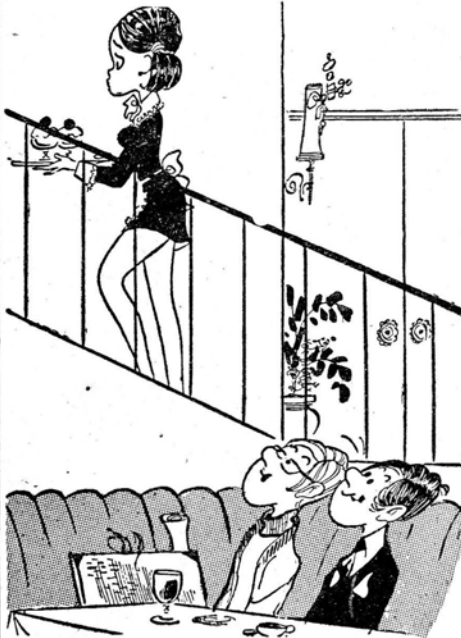

Yazısız

Dünya Karikatürleri

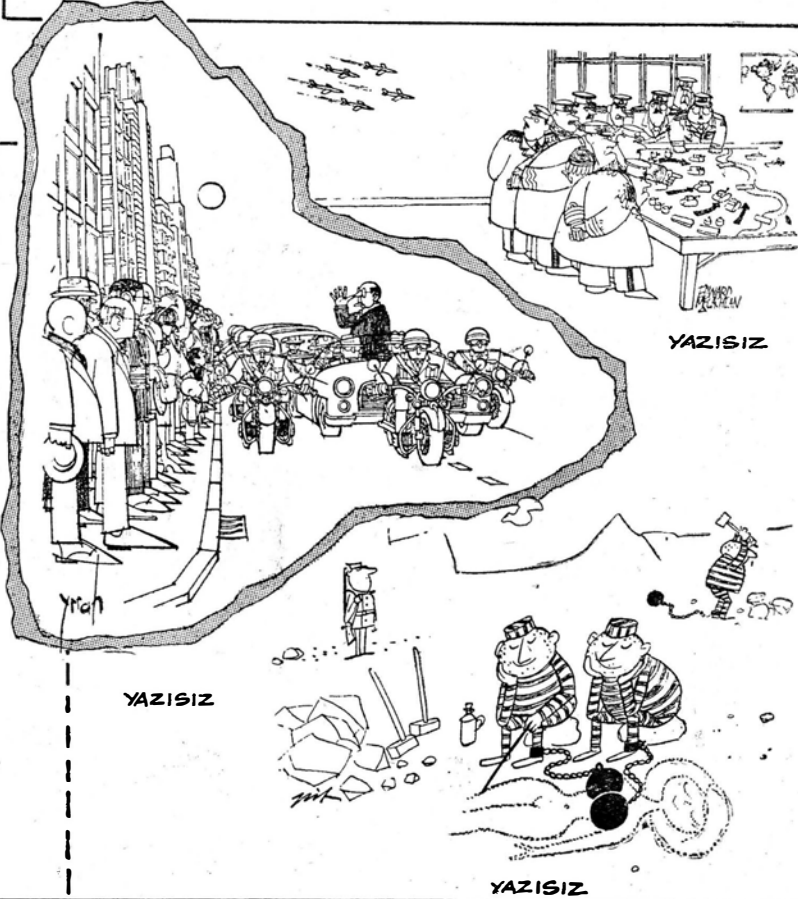
— HAYIR , HAYIR BEN ÖYLE YAPMIYORUM ... KOCAMI ÇIPLAK REVÜ SEYRETMEME GÖTÜRÜYORUM...

— KARNİMİZ DOYMADI , GÖZÜMÜZ DOYSUN BARI ...

— SEVGİLİ DİNLEYİCİM , ŞİMDİ SİZE İKİNCİ PROGRAMI TAKDİM EDİYORUM . AŞK , ÇİÇEKLER VE KÜÇÜK KUŞLAR ...

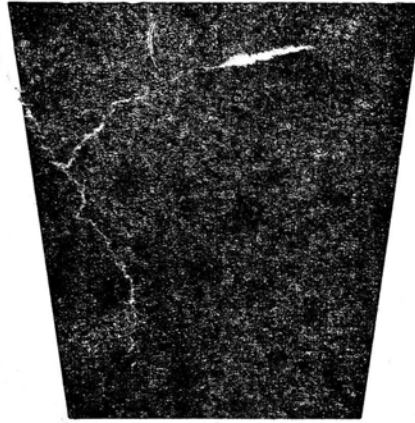

Tasarruf mevduatı sahiplerine

1968'de

lira tutarında ikramiyeler

Size de en güzel yuva... size de servet

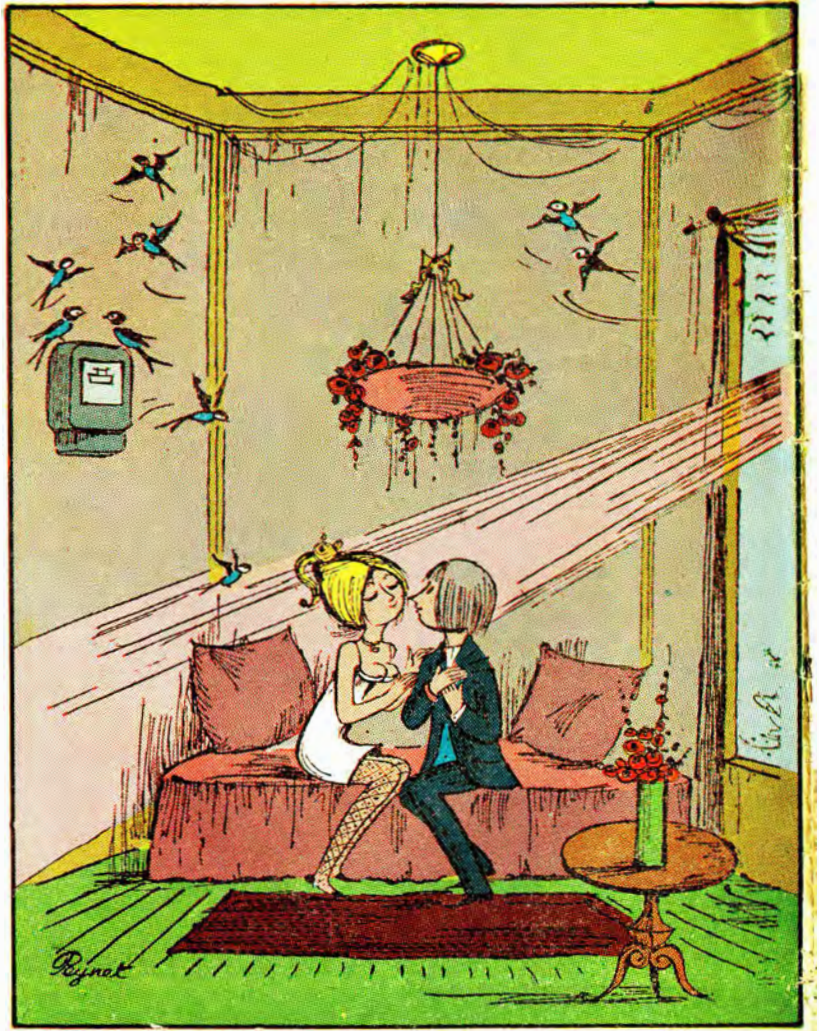
YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Akbaba

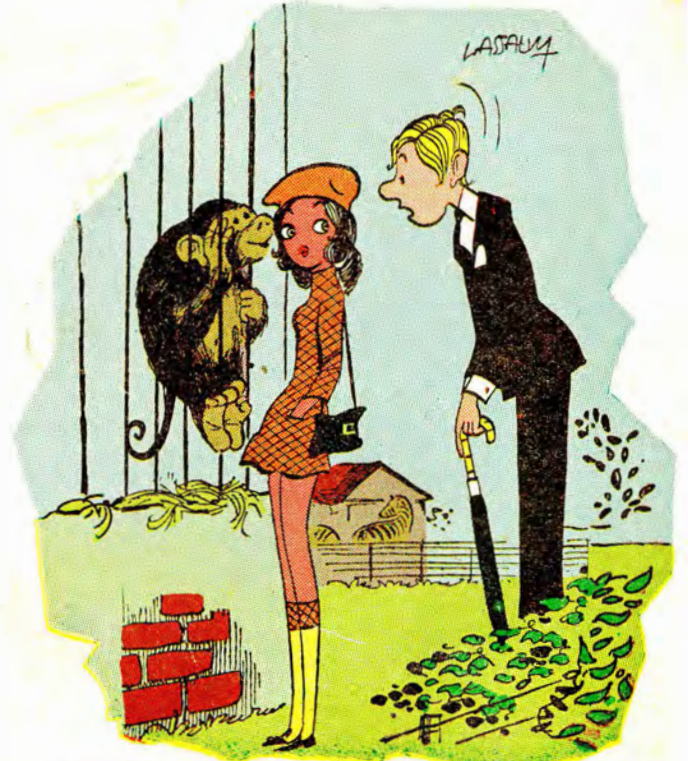
- KÖNÜYÜ DEĞİŞTİRME ANNE .YANINA CİNSİYET BİLGİMİ ARTTIRMAK İÇİN GELDİM !..

- ÇİÇEKLER , KUŞLAR , HERŞEY BİR TARAFDA ...
BAHARIN GELDİĞİ KALBİMİN ÇARPIŞINDAN
BELLİ SEVGİLİM !..

- ELDİVENLERİM ,YOKLUĞUMU ARATMADI YA ŞEKERİM ?..

- SANA NE SÖYLEDİKİ BU KADAR KIZARDIN ?..